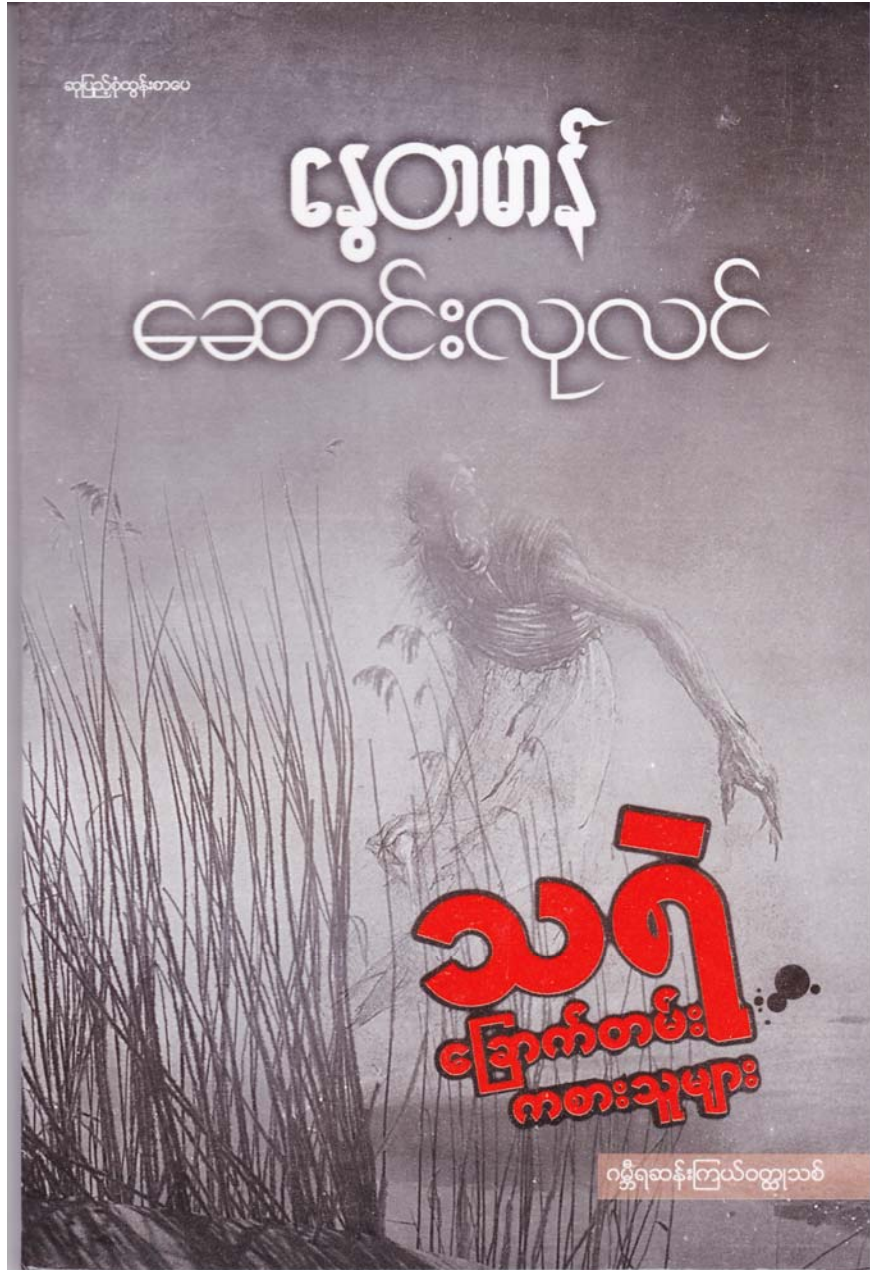


# နွေတမာန်

သရဲခြောက်တမ်း ကစားသူများ



ဤဝတ္ထုအား စာရေးဆရာ **ဆောင်းလှလင်** ၏ **တစ်ကျော့ပြန်ဝိညာဉ်** ဝတ္ထုနှင့်တွဲဖက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ် အဖြစ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဖော်ပြထားသောမျက်နှာဖုံးပုံမှာ အဆိုပါ အတွဲလုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်ဝေစဉ်က မျက်နှာဖုံး ပုံဖြစ်ပါသည်။

ပထမပိုင်း

ဇော်ဇော်၊ ပုချိုနှင့် သီတာတို့သည် သက်တူရွယ်တူ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ တကယ်ကို ငယ်သူငယ်ချင်းအစစ်များဖြစ်ပါ၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် ရပ်ကွက်တစ်ခုက လမ်းတစ်လမ်းတည်းတွင်နေကြသည်။ ပုချိုနှင့် သီတာတို့အိမ်များက လမ်း၏တောင်ဖက်တွင် ကပ်ရက်ရှိကြကာ... ဇော်ဇော်အိမ်က သူတို့နှစ်ယောက်အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လမ်းမြောက်ဖက်ခြမ်းတွင်ရှိလေသည်။

သူတို့၏မိဘများကိုယ်တိုင်လည်း အသက်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ကာ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ငယ်ကတည်းက အတူနေလာသူများဖြစ်သည်။ ဇော်ဇော်နှင့်သီတာတို့မှာ တစ်နေ့တည်းတစ်ရက်တည်း မွေးကြသူများဖြစ်ပြီး မွေးနေ့ချင်းပင်တူနေကြသေးသည်။

အိမ်နီးချင်းများဖြစ်ရုံမက သက်တူရွယ်တူများဖြစ်ကာ... ကျောင်းမှာလည်း အတန်းတစ်တန်းတည်းများမို့ ကစားဖက်ကစားဖက် ကျောင်းသွားဖက်ကျောင်းသွားဖက်များအဖြစ် ခင်မင်နေသည်မှာ မဆန်းပါပေ။ သူတို့သုံးယောက်သည် အခြားသောရွယ်တူသူငယ်ချင်းများထက် ပို၍ချစ်ကြသည်။ စိတ်တူသဘောတူသူများလည်းဖြစ်ကြသည်။

လမ်းထဲတွင် အခြားရွယ်တူကလေးသူငယ်များ မရှိတော့ပြီလားလို့ မေးစရာရှိပေသည်။ သူတို့နှင့်ရွယ်တူ အခြားကလေးများ ရှိပါသေးသည်။ သို့သော်... သူတို့သုံးယောက်သည်သာ စိတ်သဘောထားချင်းတူသူများမို့ တွဲမိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်သဘောထားချင်းတူသည်မှာလည်း အကောင်းဖက်ကတော့ မဟုတ်ပေ။

ကလေးအချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်သည့်နေရာ၊ ချောက်တွန်းသည့်နေရာ၊ စသည်နောက်သည်နေရာ၊ လူပေါ်လူဇော်လုပ်သည့်နေရာများမှာ တူညီနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အတူတူကစားနေရာမှ အနိုင်အရှုံး ငြင်းခန်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရန်ဖြစ်ပြီးနောက် ကစားစရာများကို လွှင့်ပစ်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ လူကို ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ခြင်းများတွင်လည်း အတွဲညီကြပေ၏။ ထို့ကြောင့်... အကြောင်းသိသောကလေးများက သူတို့သုံးယောက်အတွဲကို ဝေးဝေးက ရှောင်သည်။ အတူမကစားကြ။ ကြောက်လည်း ကြောက်ကြသည်။

သူတို့နှင့်အတူမကစားလို့လည်း ခပ်ကင်းကင်းမနေရပါ။ ဘေးမှ အမျိုးမျိုးအနှောက်အယှက်ပေးတတ်ပြန်သေးသည်။ အိမ်ကို လာအတိုင်ခံရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ။

သူတို့သုံးယောက်ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သစ္စာရှိကြပေ၏။ ယိုင်းပင်းကြပေ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း အကာအကွယ်ပေးကြလေသည်။

ကြာတော့... ဇော်ဇော်၊ သီတာနှင့် ပုချိုတို့သုံးယောက်ကို ရွယ်တူကလေးများကပင် ကြောက်လာရသည်။ ရှောင်လာကြသည်။ လူကြီးမိဘများကလည်း သူတို့သုံးယောက်နှင့်မပေါင်းသင်းဖို့ တားမြစ်လာကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်အဖွဲ့ကိုလည်း... ”သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်” “မျောက်လောင်းသုံးကောင်” “အော့ကြောလန်အဖွဲ့” စသည်ဖြင့် နာမည်ပေးလာကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကတော့ မမှပါ။ ဘယ်သူတွေ သူတို့နဲ့ပေါင်း ပေါင်း-မပေါင်းပေါင်း၊ အတူကစား-ကစား မကစား-မကစား၊ ဂရုမစိုက်။ သူတို့သုံးယောက်တည်းနှင့် သူတို့အတွက် အပျော်အပါးမှာ လုံလောက်နေပေသည်။

အတူကစားမည်ရွယ်တူကလေးမရှိလျှင်လည်း သူတို့အတွက် ပျော်စရာကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ရှာကြိုနိုင်ပါသည်။

ရပ်ကွက်ထိပ်တွင် ဘုရားတစ်ဆူရှိသည်။ ဘုရားထဲတွင် အရူးမကြီးတစ်ယောက်နေသည်။ ကစားစရာ ဆော့စရာ နည်းလမ်းကုန်လျှင် သုံးယောက်သားဘုရားထဲသွားကာ အရူးမကြီးကိုစုကြသည်။ အရူးမကြီးနာမည်မှာ မဂျမ်းဘုံဖြစ်သည်။ နာမည်ရင်းဟုတ်မဟုတ် ဘယ်သူမှမသိကြပေ။

အရူးမကြီးမှာ ရှေးယခင်က လမ်းတကာလည်၍အကြော်ရောင်းသော အကြော်သည်မကြီးဖြစ်သည်။ နို့စို့အရွယ်ကလေးလေးကို အိမ်တွင်ထားခဲ့ကာ အကြော်ရောင်းထွက်ရသည်။ ယောက်ျားမှာ အရက်သမားဖြစ်ပြီး အလုပ်မလုပ်ပဲ မိန်းမလုပ်စာထိုင်စားနေသူဖြစ်သည်။

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

တစ်နေ့တွင်... မဂျမ်းဘုံကြီးအကြော်ရောင်းထွက်လာရာ သူတို့ရုပ်ကွက်ကလေးတွင် မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားလေသည်။ အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေသောယောက်ျားဖြစ်သူက မီးလောင်လို့လောင်မှန်းပင်မသိ။ အဝတ်ပုခက်ထဲတွင်အိပ်ပျော်နေသော နို့ဖို့ကလေးရော၊ ယောက်ျားဖြစ်သူပါ မီးလောင်၍သေဆုံးသွားလေသည်။

မဂျမ်းဘုံကြီးသည် လင်ယောက်ျားအတွက် နှမော့တမ်းတမျှ မရှိလှ။ သေသွားသောသားကလေး၏ မီးလောင်ထားသောအလောင်းအကြွင်းအကျန်ကိုကြည့်ကာ ရူးသွပ်သွားလေသည်။

မဂျမ်းဘုံကြီးတစ်ယောက်ရူးသွပ်ကာ ဘယ်ကရလာမှန်းမသိသော ဘုံမရုပ်ကြီးကို ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး သူမ၏ကလေးအမှတ်ဖြင့် လမ်းတကာ လျှောက်သွားနေတော့သည်။ ဘုရားဝင်းထဲတွင် တန်ဆောင်းတစ်ခုဘေး၌နေသည်။ တန်ဆောင်းထုတ်တန်းတွင် ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည်ကို ပုခက်အဖြစ် ကြိုးနှင့်သိုင်းကာ ဘုံမရုပ်ကြီးကို သားအဖြစ် ပုခက်ထဲထည့်လှုံ့နေတတ်သည်။ နှုတ်မှလည်း သားချော့တေးများကို ဆိုနေတတ်၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် မဂျမ်းဘုံကြီးဆီ မကြာခဏသွားရောက်၍ စုတတ်နောက်တတ်သည်။

ပုချိုနှင့်ဇော်ဇော်က မဂျမ်းဘုံကြီးစိတ်ဆိုးအောင် ခဲနှင့်ပေါက်ကြသည်။ မဂျမ်းဘုံကြီးစိတ်ဆိုးပြီး ဆဲဆိုကာ နောက်မှလိုက်လျှင် ပုချိုနှင့်ဇော်ဇော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီထွက်ပြေးကြ၏။ ထိုအချိန်တွင်... သီတာက နောက်မှအလစ်ဝင်ကာ ပုခက်ထဲက ဘုံမရုပ်ကြီးကို ခိုးယူပြီး ဝှက်ထားလိုက်သည်။

“မဂျမ်းဘုံကြီး၊ ခင်ဗျားကလေးမရှိတော့ဘူး၊ ခွေးချီသွားပြီ”

သီတာက လှမ်းအော်လိုက်သည့်အခါ ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုနောက်ကို မဲလိုက်နေသောမဂျမ်းဘုံကြီးသည် ချက်ချင်းပင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာလေ၏။

ပုခက်ထဲတွင် သူမ၏ကလေးကိုမတွေ့သည့်အခါ အသံပြကြီးနှင့်အော်ငိုလေသည်။

“ငါ့ကလေးဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ အမလေး... သားလေးရေ၊ သားသားလေး၊ မေမေ့သားသားလေး”

အရူးမကြီးအော်ငိုနေသည်ကိုကြည့်ပြီး သူတို့က ရယ်ကြသည်။

တကယ်တော့... ရူးသွပ်နေသော်လည်း သားပျောက်မိခင်တစ်ဦး၏ခံစားချက်ဖြင့် မဂျမ်းဘုံကြီးက ကြေကွဲစွာအော်ငိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အဖို့တော့ အရူးမကြီးအော်ငိုတာကိုကြည့်ပြီး ရယ်စရာ ဖြစ်နေရသည်။

“မဂျမ်းဘုံကြီး၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားကလေး”

ပုချိုက ဘုံမရုပ်ကို ဝှက်ထားရာနေရာမှထုတ်ကာ မဂျမ်းဘုံကြီးကိုပြလိုက်သည်။

“ပေး- ပေး- ငါ့ကလေးပေး၊ အမလေး... သားသားလေးရေ”

မဂျမ်းဘုံကြီးက ပြေးလိုက်လာသည့်အခါ သူတို့က ရှေ့မှပြေးကြပြန်လေသည်။

ဘုရားဝင်းတစ်ခုလုံးအနှံ့ပတ်ပြေးသည်။

မဂျမ်းဘုံကြီးကလည်း နောက်မှအော်ဟစ်ဆဲရေးရင်းလိုက်သည်။

ရေတွင်းနားရောက်သည့်အခါ ပုချိုက ဘုံမရုပ်ကို ရေတွင်းထဲသို့ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“မဂျမ်းဘုံကြီးရေ ခင်ဗျားသားလေးက ရေကူးချင်လို့တဲ့ဗျ၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

ရေတွင်းဘောင်ကိုပတ်ပြေးရင်း ကယ်ပါယူပါတစာစာအော်နေသောမဂျမ်းဘုံကြီးကိုကြည့်၍ သူတို့အတွက်တော့ ရယ်စရာဖြစ်နေလေသည်။

ဘုရားလူကြီးများရောက်လာပြီး မဂျမ်းဘုံအရုပ်ကို တုတ်နှင့်ထိုး၍ဆယ်ယူပေးပြီး၊ သူတို့သုံးယောက်ကိုလည်း ငေါက်ငမ်းလွှတ်လိုက်ပါမှ ပွဲပြီးသွားလေတော့သည်။

တကယ်တော့... မဂျမ်းဘုံကြီးအသက်မှာကြီးလှလေပြီ။ သူတို့ အဘွားအရွယ်လောက်ပင်ရှိပါသည်။ သူတို့မိဘများငယ်စဉ်ကပင် ရူးသွပ်နေရှာခြင်းဖြစ်သည်။ မဂျမ်းဘုံကြီး၏ မီးလောင်သေဆုံးသွားသောကလေးပင် သူတို့မိဘများနှင့်သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိပေသည်။

နွေတမာန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

သီတာ၊ ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုတို့ကတော့ အရှူးမကြီးလို့ပဲမြင်သည်။ အသက်အရွယ်ကိုထည့်မစဉ်းစား။ သူတို့ပျော်ဖို့ စကြာနောက်ကြဖို့ပဲ သိကြသည်။

“သေခြင်းဆိုးလေးတွေ၊ ကာလနာလေးတွေ၊ ငါ့ကလေးကို ရေထဲပစ်ချကြတယ်၊ နင်တို့ ဝဋ်လည်ပါစေ၊ နင်တို့တွေ ရေနစ်သေပါ စေ၊ နင်တို့တွေ မီးလောင်သေပါစေ၊ သေခြင်းဆိုးနဲ့သေကြပါစေတော်”

မဂျမ်းဘုံကြီးက ရေရွတ်ကျိန်ဆဲနေသော်လည်း သူတို့က နာရကောင်းမှန်း၊ ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါပေ။ သူတို့အတွက်တော့ ရယ်စရာတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ပျော်စရာလုပ်ရပ်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့... မဂျမ်းဘုံကြီးကို စ,တာနောက်တာလည်း အစဉ်အမြဲမဟုတ်။ ဆယ်ခါရုံ တစ်ခါသာဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် ပျော် စရာပါးစရာ ကစားနည်းများ အစုံရှိပါသေးသည်။



ဘုရားထဲက သမီးရည်းစားစုံတွဲများချိန်းတွေ့လေ့ရှိတဲ့ ခုံတန်းလျားမှာ ခွေးလျားသီးမျှန့်များသုတ်ထားတာလည်း သူတို့သုံးယောက် ပင် ဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း သမီးရည်းစားများ လာထိုင်ချိန်တွင် ခွေးလျားသီးကြောင့် မနေနိုင်အောင်ယားယံကာ ဣန္ဒြေပျက်ယွင်းစွာ ပြန်ပြေးကြရ သည်ကို ချောင်းကြည့်ရင်း ဟားတိုက်ရယ်မောကြသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက မာလကာပင်၊ ဇီးပင်များကို ဘုန်းကြီး မသိအောင်တက်ခူးစားကာ ဘုန်းကြီးမိလို့ နောက်က ကြိမ်နဲ့လိုက်မှ ထွက်ပြေးရသည်ကိုလည်း ပျော်စရာဟုပင် သဘောထားကြသည်။

လမ်းထိပ်က ပွဲရုံမှာ ဇီးသီးများကို လမ်းဘေးတွင် ဖျာခင်း၍ နေပူလှမ်းထားသည်ကိုလည်း အလစ်ဝင်နို့ကထွက်ပြေးတတ်သူများမှာ ပုချို၊ သီတာနှင့်ဇော်ဇော်တို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

သီတာတွင် ရာဘာနှင့်ပြုလုပ်ထားသောမြွေရုပ်ကလေးရှိသည်။ တကယ့်မြွေတစ်ကောင်နှင့် အရောင်အသွေးကအစ တူအောင်ပြုလုပ် ထားသော မြွေရုပ်ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မြွေအစစ်ဟုပင် ထင်ရ၏။

ထိုမြွေရုပ်ကိုအသုံးပြု၍လည်း အမျိုးမျိုးစ,နောက် ဆော့ကစားကြသည်။ ကျောင်းမှာ မြွေရုပ်နှင့်နောက်မိ၍ အရိုက်ခံရတာတော့ ရိုး နေပါပြီ။ တစ်ခါက အတန်းပိုင်ဆရာမ အတန်းကိုကျောခိုင်း၍ သင်ပုန်းတွင်စာရေးနေစဉ် ဇော်ဇော်က ဆရာမစားပွဲပေါ်ကဆွဲခြင်းထဲတွင် မြွေရုပ်ကို သွားထည့်ထားလိုက်သည်။ အတန်းသားများအားလုံးမြင်သော်လည်း မပြောရဲကြချေ။

ထမင်းစားချိန်တွင် ဆွဲခြင်းထဲမှထမင်းမူးကိုအနှိုက်... မြွေကို ကိုင်လိုက်မိချိန်တွင် ဆရာမ၏အော်သံက တစ်ကျောင်းလုံးကြားအောင် ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။ ဆရာ၊ဆရာမများအားလုံးပြေးလာကြလေသည်။

ဘယ်သူကမှဖော်ကောင်မလုပ်သော်လည်း သူတို့သုံးယောက် လက်ချက်ဖြစ်မှန်း ဆရာအားလုံး သိလိုက်ကြ၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ကျောင်းဆင်းချိန်အထိ ရုံးခန်းရှေ့နေပူထဲမှာရပ်နေစေဖို့ ဒဏ်ပေးခဲ့လေတော့သည်။

ဒါကိုပင်... သူတို့သုံးယောက်အစွမ်းအစကို တစ်ကျောင်းလုံး သိသွားပြီဆိုကာ ဂုဏ်ယူနေကြသူများဖြစ်လေ၏။

မြွေရုပ်ကိုအသုံးပြု၍ပင် အရပ်ထဲမှာလည်း အမျိုးမျိုး စခဲ့ နောက်ခဲ့ကြသေးသည်။ ဟင်းရွက်သည်အင်္ဂါကြီးလာလမ်းမှာ မြွေရုပ်ကို ချထားကာ...

“ဒေါ်ကြီး... ရှေ့မှာ မြွေ... မြွေ...”

-ဟု အော်လိုက်သည်တွင်...

ဈေးသည်မိန်းမကြီးမှာ ခြေလှမ်းပျက်ကာ မှောက်ရက်လဲသွားလေ၏။ ဈေးပန်းလည်း မှောက်ကျသွားလေသည်။ ထိုအခါမှ မြွေရုပ် ကို ကောက်ယူကာ သုံးယောက်သား အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း ပြေးကြလေသည်။

ဆယ်တန်းကျူရှင်ရှေ့မှာရပ်ထားသည့် စက်ဘီးများကို လေလျှော့ထားတာမျိုးကတော့ လုပ်ရပါများလွန်းလို့ ဘယ်နှခါဆိုတာပင် မမှတ်မိတော့ပေ။

**နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ**

လူတစ်ဖက်သားဒုက္ခရောက်သွားတာ၊ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သူတို့ပျော်ကြသည်။ ရယ်စရာလို့သဘောထားကြသည်။ လူတွေကို တစ်စုံတစ်ခုခံစားသွားရအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူကြလေ၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသူများအဖြစ် ကြော်ငြာနေကြလေသည်။

မိဘများက ဘယ်လိုပဲ ရိုက်နှက်ပြီး ဆုံးမဆုံးမ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်သာဖြစ်လေသည်။

ပုခို၊ ဇော်ဇော်နှင့်သီတာတို့ကတော့ အရွယ်မရွေး၊ လူတန်းစား မရွေးကို စ၊ဆဲ၊ နောက်ဆဲ၊ ဒုက္ခပေးဆဲပင် ဖြစ်လေ၏။

ပြီးခဲ့တဲ့သီတင်းကျွတ်လက သူတို့စွမ်းဆောင်ခဲ့သော လုပ်ရပ်တစ်ခုကိုတော့ သူတို့ဘဝတွင် အအောင်မြင်ဆုံးနှင့် အရသာအရှိဆုံး စွမ်းဆောင်မှုတစ်ခုဟု ယူဆထားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုလုပ်ရပ်ကတော့ ...



သီတင်းကျွတ်လ၏နေ့တစ်နေ့ဝယ် ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားများသည် မြန်မာဆန်ဆန်ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဝတ်ဆင်ထားကြသော ဇော်ဇော်၊ ပုခိုနှင့်သီတာတို့ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

ဇော်ဇော်နှင့်ပုခိုက ရခိုင်ပုဆိုးလေးများကိုယ်စီနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးများဝတ်ထားကြလေသည်။ သီတာကလည်း အချိပ်ထမီနှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးကိုဝတ်ထားရာ ရပ်ကွက်ထဲကလူများအဖို့ အမြင်ဆန်းနေလေ၏။

ကလေးသုံးယောက်သည် လက်ထဲတွင် သပြေပန်းခက်လေးများပါသောခြင်းကလေးများကို ကိုင်ထားကာ တစ်ယောက်တစ်အိမ်စီ တစ်အိမ်တက်ဆင်း သွားရောက်လျှက်ရှိကြ၏။

အိမ်တစ်အိမ်ရောက်တိုင်း သပြေခက်တစ်ခက်ကမ်းပေးရင်း ဖိတ်ကြားသော ဖိတ်ကြားချက်ကို သူတို့နှုတ်မှ အောက်ပါအတိုင်း ကြားသိရလေ၏။

**“လမ်းထိပ်က ဦးစံမောင်၊ ဒေါ်နန်းထွေးတို့အိမ်က ဒီနေ့ညနေပိုင်း ဘုရားကိုးဆူကြွရောက်ပြီး ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်းသုံးဆောင်ဖို့ ဖိတ်ကြားလိုက်ပါတယ်ရှင်.../ခင်ဗျာ...”**

သူတို့အရပ်ခလေးအရ အလှူမင်္ဂလာပွဲများဖိတ်ကြားသည့်အခါ ပန်းများကမ်း၍ဖိတ်ကြားရပါသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဝတ်ဆင်ကာ ပန်းကမ်း၍ ဘုရားကိုးဆူလိုက်ဖိတ်နေသည်ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ရိုးရိုးသားသားပင်ယုံကြည်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ယုံကြည်သူများထဲတွင် ဇော်ဇော်တို့ ပုခိုတို့ သီတာတို့ မိဘများကိုယ်တိုင်ပါဝင်လေ၏။ ဦးစံမောင်၊ ဒေါ်နန်းထွေးတို့ကိုယ်တိုင်က ဘုရားကိုးဆူဖိတ်ခိုင်းလို့ဆိုကာ အဝတ်အစားအသစ်များ ဝတ်ဆင်ပြီး အိမ်မှထွက်သွားကြတော့လည်း ယုံကြည်မိလေသည်။

သည်လိုနှင့် ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားများသည် ညနေစောင်းတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှများဝတ်ဆင်ကာ ဘုရားကိုးဆူသို့ ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်းစားသောက်ရန် ချီတက်ကြလေသည်။

ဦးစံမောင်၊ ဒေါ်နန်းထွေးတို့အိမ်အရောက်တွင် ဘာမှပြင်ဆင် မွမ်းမံထားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်အခါ ဧည့်သည်များ အံ့ဩသွားကြလေ၏။ ဧည့်သည်များနည်းတူ အိမ်ရှင်ဦးစံမောင်နှင့်ဒေါ်နန်းထွေးတို့သည်လည်း ဖယောင်းတိုင်ထုတ်များ၊ အမွှေးတိုင်ထုတ်များကို၍ ထူးထူးခြားခြားရောက်လာကြသောဧည့်သည်များကိုကြည့်၍ အံ့ဩနေကြလေသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဇာတ်စုံရှင်းကြသည်အခါမှ ပုခိုတို့ အော့ကြောလန်အဖွဲ့သုံးယောက်လက်ချက်မှန်း သိလိုက်ကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... ဦးစံမောင်၊ ဒေါ်နန်းထွေးတို့မှာ မိမိအိမ်အထိ ရောက်လာသောဧည့်သည်များကို ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဧည့်ခံရလေတော့သည်။ ဧည့်သည်များသည် ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်းကိုတော့ စားခွင့်မကြုံလိုက်ရ။ ညဈေးတန်းက မုန့်ဟင်းခါးနှင့်သာ တင်းတိမ်လိုက်ရ၏။

အဦးဆုံးရောက်လာသောဧည့်သည်တစ်သုတ်ကိုဧည့်ခံနေစဉ် နောက်တစ်သုတ်ရောက်လာသည့် ဦးစံမောင်တို့လင်မယားမျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ အော့ကြောလန်သုံးယောက်သည် ဘယ်နှအိမ်ကိုများ ဖိတ်ထားပြီး ချောက်တွန်းထားသည်မသိနိုင်။ ညဈေးက မုန့်ဟင်းခါးသည်ကို အိုးခွက်ပါမကျန် ကားငှား၍တင်ခေါ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အဦးဆုံးရောက်လာသောဧည့်သည်များ စားသောက်ပြီး၍အပြန်တွင် ဘုရားကိုးဆူသို့ချီတက်လာသော အရပ်ထဲမှလူများနှင့်ဆုံမိကြလေသည်။ အားလုံးက ဝတ်ကောင်းစားလှများဝတ်ဆင်ကာ ဘုရားကိုလှူရန် အမွှေးတိုင်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များကိုယ်စီပါလာကြသည်။

**နွေတမာန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ**

“ဟော- မအေးတင်တို့က ပြန်တောင်လာကြပြီလား၊ ကျုပ်တို့ဖြင့် ခုမှသွားရမယ်”

“ဘုရားကိုးဆူကိုလား မယ်စိန်၊ သွား-သွား၊ ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်း သိပ်စားကောင်းတာပဲတော်”

အရင်ရောက်ပြီးသူများသည် အော့ကြောလန်သုံးယောက်၏ ပညာပြခံခြင်းကို ပြောမပြကြချေ။ နောက်လူတွေကိုယ်တိုင်သိအောင် တစ်ဆင့်ချောက်တွန်းလွှတ်လိုက်ကြလေ၏။ ကိုယ်အလိမ်ခံရသလို သူတို့လည်း ခံရပေစေပေါ့။

ထိုအထဲတွင် အော့ကြောလန်သုံးယောက်၏ မိဘများလည်း ပါလေသည်။

ပုချို၏ဖခင် ကိုတုတ်ဖားသည် ဦးစံမောင်အိမ်ရောက်လို့ အကျိုးအကြောင်း သိသိချင်း မုန့်ဟင်းခါးပင်မစားတော့ပဲ ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ကာ အိမ်ပြန်သွားလေသည်။

“ဗျို- ကိုတုတ်ဖား၊ နေဦးဗျ၊ ကျုပ်လည်းလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဟိုနှစ်ကောင်ကို ကောင်းကောင်းဆုံးမကြတာပေါ့”

ဇော်ဇော်ဖခင်ကိုချစ်အောင်ကလည်း နောက်မှပြေးလိုက်သွားလေသည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ဘယ်လိုဆုံးမမလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်လည်းပြောဦး၊ ခင်ဗျားတို့ဆုံးမသလို ကျွန်တော့်သမီးကျွန်တော်ဆုံးမ ရဦးမယ်ဗျ”

သီတာ့အဖေကိုပလလည်း အတူပါလာလေတော့သည်။

လင်ယောကျ်ားများပြန်သွားတော့ ဇနီးသည်များလည်း မနေသာတော့ပဲ နောက်မှပါသွားကြလေသည်။

“ဘယ်လိုဆုံးမရမလဲဗျာ၊ ရိုက်ရိုက်တာပေါ့”

“ရိုက်တာတော့ဟုတ်ပါပြီလေ၊ သူတို့က အရိုက်ခံရတာရိုးနေပြီဗျ၊ ရိုက်နေကျအတိုင်းရိုက်ရင်တော့ မှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး- ဒီတော့ တုတ်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ ရိုက်ကြတာပေါ့”

အဖေသုံးယောက်က လမ်းမှာတွေ့သည့်သစ်ပင်များမှ ကိုင်းတုတ်တုတ်များကို ချိုးယူခဲ့ကြသည်။ သာမန်အချိန်တွင် မိခင်များသည် သားသမီးများအပေါ် ဖခင်များကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးရှိသည့်အခါ... ပြေရာပြေကြောင်း ချော့မော့နှစ်သိမ့်တတ်လေ့ရှိကြ၏။ ယခုပွဲတွင်မူ သူမတို့ ကိုယ်တိုင် အလိမ်ခံရပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံးရှေ့တွင် သားသမီးများအတွက် အရှက်ရခဲ့ကြသည့်အတွက် ပုချိုအမေမခင်ထား၊ ဇော်ဇော်အမေ ဖြူဖြူသန့်၊ သီတာ့အမေကြည်ကြည်ဝေတို့သည် “သိပ်လွန်သွားမှပဲ ဆွဲတန်တာဆွဲ၊ ကာတန်တာ ကာတော့မယ်”ဟု တွေးကာ လင် ယောကျ်ားများ လုပ်ရပ်ကို မတားမြစ်မိပဲ ရိုကြလေ၏။

ဒေါမာန်အပြည်ဖြင့် အိမ်ပြန်လာကြသော လင်မယားသုံးစုံတွဲသည် အိမ်ဝအရောက်တွင်ပင် တခါးဝဉ်ချိတ်ထားသောစာများကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားကြလေသည်။

စာထဲတွင်...

**ဖေဖေနှင့်မေမေ...**

သားလူမိုက်ကြီး စာရေး ကန်တော့ ခဲ့ပါတယ်။

သားတို့ဟာ ဘဘကြီးဦးစံမောင်နဲ့ကြီးကြီး ဒေါ်နန်းထွေးတို့ကို ကုသိုလ်ရစေချင်လို့ ဘုရားကိုးဆူ ဖိတ် ပေးခဲ့တာပါ။ လာတဲ့ညည်သည်တွေကို ကျွေးမွေးတော့ ဘဘကြီးဦးစံမောင်တို့ ကုသိုလ်ရတာပဲ မဟုတ်လား။

လာတဲ့ညည်သည်တွေလည်း ဘုရားကိုလှူဖို့ ပစ္စည်းတွေယူလာတော့ ကုသိုလ်ရတာပဲလေ။ သားတို့က တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကုသိုလ်ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပါ။

ဒါပေမယ့်... သားတို့ရဲ့စေတနာကို ဘယ်သူမှနားလည်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေတို့ကလည်း သားကိုရိုက်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သား အိမ်ကထွက်သွားပါပြီဖေဖေ။

သားကိုမရှာပါနဲ့တော့။ သား ချောင်းထဲကို ဆင်းပစ်ပြီး လူမိုက်ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့မယ်။

ဖေဖေနဲ့မေမေကို သားကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။

သားမောင် လူမိုက်ကြီး  
ပုချို (ခ) ခင်မောင်ချို

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

စာသုံးစောင်လုံးစာသားများမှာ အတူတူချည်းဖြစ်သည်။ သုံးယောက်ညှိ၍ တစ်ယောက်ဟာကိုတစ်ယောက်ကူးချပြီးရေးထားမှန်း သိသာလှသည်။

သို့သော် ရေထဲဆင်းပြီး ဘဝကိုအဆုံးသတ်မည်ဆိုသည့်စာသားက မိခင်သုံးယောက်ရင်ကို ထိခိုက်သွားစေသည်။ အဖေသုံးယောက် ကတော့ စာကိုဖတ်ကာ ဇေဝဇေဝ။

အမေသုံးယောက်ကမူ စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် ချောင်းထိပ်သို့ ပြေးလေပြီ။ အဖေသုံးယောက်လည်း နောက်မှလိုက်သွားရ၏။ အကျိုး အကြောင်းသိလိုက်ရသော ရပ်ကွက်ထဲမှလူများလည်း စမ်းချောင်းဆီသို့ နောက်မှ တသိကြီး လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ချောင်းစပ်အရောက်တွင် ချောင်းကမ်းပါးရှိ သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ရွတ်ထားသော ဖိနပ်ကလေးသုံးရံကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အောင်မယ်လေး... သမီးလေးသီတာ၊ မေမေ့သမီးလေးရေ သမီးကို မေမေအပြစ်မဖို့ပါဘူးကွယ်၊ ဖြစ်ရလေသမီးရယ်၊ မိုက်လှချည် လားသမီးရဲ့... အဲ့အဲ့...”

သီတာ့အမေကြည်ကြည်ဝေက သူ့သမီးဖိနပ်ကလေးကို ပြေးကောက်ကာ ငိုကြွေးလိုက်သည်။

ကျန်အမေနှစ်ယောက်လည်း သားများ၏လက်ကျန်ဖိနပ်ကလေးများကို ကုန်း၍နမ်းကြကာ အော်ဟစ်ငိုချင်းချကြလေ၏။

“သားရေ၊ သားဇော်ဇော်၊ မေမေခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်သားရယ်၊ အမလေး... နေ့ခင်းက တိုက်ပုံလေးဝတ်ပြီး ရခိုင်ပုဆိုးလေးနဲ့အိမ်ကထွက်သွားတဲ့သားလေး၊ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှလိုက်တာ၊ သားက လူတွေကုသိုလ်ရအောင် လုပ်ပေးတာတဲ့လား၊ အမလေး... သားရေ၊ မေမေရင်ကွဲပြီကွဲ့...”

“လူလေး၊ သားသားပုချို၊ မေမေဘယ်လိုဖြေရမှာလဲဟင်၊ ကြည့်စမ်း... ကလေးသာဆိုတယ်၊ လူကြီးတွေ ကုသိုလ်ကောင်း မှုလုပ်ဖြစ်အောင် မသေခင် နီဗာန်ဆော်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ သားလိမ္မာလေး၊ အောင်မာလေး သားရဲ့၊ အမေဘယ်လိုဖြေရမှာလဲကွဲ့... ဟဲ့ဟဲ့...”

အမေသုံးယောက်ငိုကြွေးသည်ကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်လွယ်သည် မိန်းမများလည်း လိုက်၍ငိုကြပြန်လေသည်။

“ငါတို့က နင်တို့ကို ဘယ်လိုမှမထင်ပါဘူးဟယ်၊ ဖြစ်ရလေ၊ ပုချိုလေး အိမ်ကိုလာပြီး ဘုရားကိုးဆူဖိတ်တာ မျက်စိထဲကမထွက်ဘူး၊ ခုတော့... ခုတော့... အဟင်... အဟင်...”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူတို့ခမာ ကလေးအတွေးနဲ့ လူကြီးတွေကို ကုသိုလ်ရအောင်လုပ်ပေးကြရှာတာနော်၊ အောင်မယ်လေး... တူလေး တွေ တူမလေးတွေ၊ နင်တို့ကိုခွင့်လွှတ်တယ်ဟဲ့၊ ငါတို့တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတာကို သေရာကထပြီး နားထောင်ပါဦး တော့လားဟဲ့၊ အီးဟီးဟီး...”

ဘုရားကိုးဆူအလှူရှင် ဒေါ်နန်းထွေးကြီးလည်း သတင်းကြားဖြင့် အပြေးရောက်ချလာလေသည်။ အဖြစ်စုံကိုကြားရသည့်အခါ ငိုချင်းချပြန်၏။

“ဇော်ဇော်တို့ ပုချိုတို့ သီတာတို့ရေ... ကြီးကြီး မင်းတို့ကို ဘယ်လိုမှမထင်ဘူး၊ စိတ်မဆိုးဘူးကွဲ့၊ သိလား၊ ကြီးကြီးကို ကုသိုလ် ရအောင်လုပ်ပေးခဲ့သတဲ့လား ကလေးတို့ရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ မင်းတို့လုပ်ပေးခဲ့လို့ ကြီးကြီးတကယ်ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွယ်၊ ရောက်ရာ ဘဝက သာဓုခေါ်ပေတော့ကလေးတို့ရေ၊ မုန့်ဟင်းခါးတွေဝယ်ကျွေးလိုက်ရလို့ ကြီးကြီးမရှုံးပါဘူးကွယ်၊ လာတဲ့ညည်ညည်တွေဆီက ဖယောင်းတိုင်တွေ၊ အမွှေးတိုင်တွေ ကြီးကြီးရလိုက်တယ်လေ၊ မင်းတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကလေးတို့ရယ်...”

ဒေါ်နန်းထွေးကြီး ရေပြင်ကိုငုံ့ကြည့်ကာ ငိုကြွေးလိုက်လေ၏။

မိခင်သုံးယောက်ကလည်း အားကျမခံ၊ ချောင်းကမ်းပါးတွင် လက်ထောက်ကာ ချောင်းရေပြင်ကိုကုန်းကြည့်ရင်း ခွင့်လွှတ်စကားပြော ကြလေ၏။

“သားရေ... ဇော်ဇော်၊ မင်းကို အမေတို့အားလုံးက ခွင့်လွှတ် တယ်ကွဲ့သားရဲ့”

“သမီးလေးသီတာ၊ သမီးတို့လုပ်ရပ်ကို မေမေတို့က ဗွေမယူပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ပုချို၊ သားသား၊ မေမေတို့ရော... တစ်ရပ်ကွက်လုံးကရော သားသားတို့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူးတဲ့ကွယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ငါ့သားလေးကြားပါစေတော့ သားရဲ့”

ခွင့်လွှတ်စကား အသီးသီးဆို၍အဆုံးတွင်...

သစ်ပင်အထက်မှအရာသုံးခုက ဖြုတ်ကနဲ... ဖြုတ်ကနဲ... ပြုတ်ကျလာလေ၏။

“အောင်မယ်လေးဟဲ့၊ သောက်ပလုပ်တုတ်”

ဒေါ်နန်းထွေးကြီးဘေးသို့ကျလာရာ ဒေါ်နန်းထွေးကြီးက အလန့်တကြားအော်လိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ပုချို...”

“ဇော်ဇော်... သီတာ...”

သစ်ပင်ထက်မှပြုတ်ကျလာသောအရာများက ချောင်းထဲဆင်း၍ သေပြီထင်ထားကြသော အော့ကြောလန်ကလေးသုံးယောက်ဖြစ်နေလေသည်။

“မေမေ သားတို့ကိုခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်လားဟင်”

“မေမေ သမီးကိုခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟဲ့ကလေးတွေ၊ နင်တို့ ဘာလို့မသေကြတာလဲ”

ဒေါ်နန်းထွေးက မေးလိုက်သည်။

“သားတို့ရေထဲမဆင်းပါဘူး၊ ရေထဲဆင်းလည်း သေမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သားတို့က ရေကူးတတ်နေတာကို အခု အားလုံးက ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတော့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပုန်းနေရာက ထွက်လာတာ၊ ဟီးဟီး...”

“ဟင်- သေခြင်းဆိုးလေးတွေ၊ ကြည့်စမ်း၊ နင်တို့တော်တော် လူပါးဝတာပဲ၊ ငါ့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူမလုပ်ပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လိုက်ဖိတ်သလဲ ပြောစမ်း၊ ငါ့မှာ အလကားနေရင်း မုန့်ဟင်းခါးဖိုးတွေကုန်ရတယ်၊ နင်တို့ကြောင့်”

“ကြီးကြီးပဲ ခုနကပြောတော့ ကြီးကြီးမရှုံးပါဘူးဆို၊ ဖယောင်းတိုင်တွေ၊ အမွှေးတိုင်တွေပြန်ရတယ်ဆို”

“ဟဲ့- မရှုံးပေမယ့် မမြတ်ဘူးဟဲ့”

“ထားလိုက်ပါတော့ကြီးကြီးရယ်၊ ကြီးကြီးလည်း သားတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ပြောပြီးပြီဟာကို”

“ဟဲ့- အဲဒါ နင်တို့သေပြီထင်လို့ပြောတာဟဲ့၊ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“အေးလေ၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါတို့မှာ နင်တို့သေပြီထင်လို့ ငိုလိုက်ရတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ငါလည်း ရောငိုမိတာ ရှက်လိုက်တာတော်”

ဘေးမှလည်း မကြေနပ်သည့်အသံများထွက်လာကြသည်။ တကယ်သေပြီထင်လို့ သနားနေသူများသည် သူတို့ကိုချောက်တွန်းခဲ့သည့်အဖြစ်အား ပြန်တွေးမိကာ ဒေါသများထွက်လာကြလေ၏။ နှစ်ဆင့်အလိမ် ခံလိုက်ရသဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့် ပိုပြီးဒေါသထွက်လာကြသည်။

“ဟဲ့- တုပ်ဖားတို့၊ ချစ်အောင်တို့၊ ဗလတို့၊ နင်တို့သားသမီးတွေကို ဒီလိုပဲကြည့်နေကြတော့မှာလား၊ မဆုံးမကြတော့ဘူးလား၊ ရိုက်ပါတော့လား၊ နှက်ပါတော့လားဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကလေးတွေကို ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ ရိုက်ပြီးဆုံးမပေးပါ”

“အခုချက်ချင်း ရိုက်ပြီးဆုံးမရင်တော့ မိမဆုံးမဖမဆုံးမကလေးတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်နော်”

“ဆုံးမပါမယ်ဗျာ၊ ဆုံးမပါမယ်၊ ကဲ- လာကြစမ်း၊ မင်းတို့”

ဇော်ဇော်အဖေကိုချစ်အောင်က တုတ်ကြီးကိုကိုင်ရင်း ရှေ့ကို ရောက်လာသည်။

“ဟင်- ဖေဖေ၊ သားတို့ကိုခွင့်လွှတ်တယ်ဆို၊ မရှိကုန်လေ”

“ရိုက်ရမယ်ကွ၊ ရိုက်ရမယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သေပြီထင်လို့ပြောတာ၊ မသေဘူးဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရိုက်ရမှာပဲဟေ့”

“ဟင်- ဒါဆို ဖေဖေတို့ ကတိမတည်ဘူးပေါ့၊ လူကြီးဖြစ်ပြီး ကတိမတည်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မရှိကုန်ပါနဲ့ဖေဖေ”

“အောင်မယ်၊ မင်းတို့က တစ်ပြန်ကြီး စွတ်စွဲနေသေးတယ်၊ ဟေ့- ငါတို့က အဖေတွေကွ၊ အဖေဆိုတာ သားသမီးကို ရိုက်ခွင့် ရှိတယ်၊ ရိုက်သင့်ရင် ရိုက်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရိုက်ပါ၊ ရိုက်ကြပါ”



“ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ ရိုက်ပြပါ”

“မရိုက်ရင် မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ ဖြစ်ကုန်မှာနော်”

“နာနာလေးနှက်လိုက်စမ်းပါတော်”

“မထနိုင်အောင် ရိုက်ပစ်ပါဗျို့”

ပတ်ဝန်းကျင်မှ အားပေးတိုက်တွန်းသံများကလည်း တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဖေသုံးယောက်က လက်ထဲမှတုတ်များကိုဆရင်း တဖြည်းဖြည်းနီးလာကြ၏။

“ဘယ်လိုမှတောင်းပန်လို့မရဘူး၊ အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ပုချို့၊ သီတာ၊ ပြေးကြဟေ့”

ဇော်ဇော်၏လောဆော်သံဆုံးသည်နှင့် သုံးယောက်သား ဘေးနားရှိလူများကိုတွန်းပစ်ခဲ့ကာ လူအုပ်ကြားမှ တလကြမ်းတိုးဝှေ့ ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

“လွတ်သွားပြီ၊ လိုက်- လိုက်”

“မိအောင်လိုက်၊ ရအောင်ရိုက်”

“နာနာလေး နှက်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“နောင်ကြည့်အောင် အသားကုန်သာ ဆော်ဗျို့”

“ကျောကော့အောင်ချကွာ”

“အရှိုးထင်အောင်ရိုက်ဟေ့”

မကြာခင်က သနားကရုဏာသက်ခဲ့သူများထံမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံများဖြစ်လေသည်။

ကလေးသုံးယောက်ကတော့ လေ၏အဟုန်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားကြလေပြီ။



မည်သို့ဆိုစေ... အဆုံးတွင် သားသမီးဆိုသည် မိဘလက်တွင်း သို့ ပြန်လည်ကျရောက်ရစမြဲသာ။

သုံးယောက်လုံး နောင်ကြည့်အောင် ဆုံးမခြင်းခံလိုက်ရသည်။

အရှိုးထင်အောင် အရိုက်ခံလိုက်ကြရသည်။

သို့သော်... ထိုဖြစ်ရပ်အတွက် သုံးယောက်လုံးကဂုဏ်ယူသည်။

သူတို့လုပ်ရပ်ကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွားရသည်။ ဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် ဘယ်သူစွမ်းဆောင်နိုင်သလဲ။

သူတို့အစွမ်းအစထက်မြက်ပုံကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက လက်ခံသွားကြရပြီ။

အရှိုးရာထင်အောင်အရိုက်ခံကြရင်းက သူတို့သုံးယောက်လုံး မျက်နှာများမှာ ပြုံးနေကြလေသည်။



အထက်ပါလုပ်ရပ်များအားလုံးသည် ပုချို့တို့အသက်ဆယ်နှစ် မပြည့်မီက ထင်ရာစိုင်းခဲ့သောလုပ်ရပ်များဖြစ်လေ၏။

ယခု သူတို့အသက် ဆယ်နှစ်ပြည့်ပြီးပေပြီ။ လေးတန်းစာမေးပွဲလည်းဖြေပြီးပြီ။ နောက်တစ်နှစ်တွင် ငါးတန်းသို့တက်ကြရတော့မည်။

နေ့ရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကား သူတို့အတွက် ရှည်လျားလေစွ။ ကျောင်းမတက်ရလို့ ပျင်းနေကြသည်။ ကျောင်းပိတ်ထား၍ စ၊စရာ နောက်စရာလူ ရှားပါးနေရသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... သူတို့ကတော့ ပျော်စရာကိုရှာကြုံနေမြဲဖြစ်သည်အတိုင်း ပျော်အောင်ဖန်တီးဖို့အကွက်များကိုတော့ တွေ့ရမြဲဖြစ် ပေသည်။

ဒီနေ့မနက်တွင်... သီတာအိမ်ရှေ့ထွက်အလာတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှ ဇော်ဇော်က သူ့ထက်ထဲမှ ပြောင်လက်လက်အရာ တစ်ခုကို ထောင်ပြသည်။ အရှေ့ဖက်ကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သီတာ သဘောပေါက်လိုက်၏။ တစ်ဖက်အိမ်မှ ပုချို့ဆီပြေးသွားကာ ပြောပြလိုက်သည်။

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

အရှေ့ဖက်သို့လက်ညှိုးထိုးပြခြင်းမှာ အရှေ့ဖက်တောင်ခြေ၌ ဆုံမည်ဆိုသည် သူတို့၏အချိန်အချက်အမှတ်အသားဖြစ်သည်။  
ဇော်ဇော်ထောင်ပြလိုက်သည့် ပြောင်လက်လက်အရာလေးဟာ ဘာလေးလဲတော့ မသိသေး။

သီတာက ပုချိုကိုသတင်းပို့နေဆဲမှာ ဇော်ဇော်တစ်ယောက်တည်း အရှေ့ဖက်ကိုထွက်သွားတာမြင်လိုက်ရသည်။ သီတာနှင့်ပုချိုတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနောက်ချန်၍ လိုက်ခဲ့ကြ၏။

တောင်ခြေအရောက်တွင် ကျွန်းတောထဲမှစောင့်နေသော ဇော်ဇော်ကိုတွေ့ရသည်။ တောင်ခြေကျွန်းတောမှာ သူတို့သုံးယောက် ဆော့ကစားနေကြနေရာလေးဖြစ်ပါသည်။ ရိုးမတောင်ကြော၏တောင်တန်းတစ်သွယ်က မြို့အစွန်တွင် အဆုံးသတ်လျက်ရှိသည်။ တောင်ခြေ တွင် ကျွန်းပင်များစိုက်ပျိုးထားသည်။ တောင်ခြေကျွန်းတောကြီးကား ကလေးများအတွက် ကစားကွင်းကြီးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့သုံး ယောက် မကြာခဏသွား၍ဆော့ကစားသောနေရာတစ်ခုဖြစ်၏။

ဇော်ဇော်က ကျွန်းတောအစပ်မှာ ရပ်စောင့်နေသည်။

မနက်ခင်းနေရောင်ခြည်က ကျွန်းတောတစ်ခုလုံးမှာ ဖြာကျနေသည်။ ကျွန်းရွက်ကျွန်းကိုင်းများအကြားမှ နေရောင်ခြည်က အစက်အ ပြောက်များအဖြစ် မြေပြင်ပေါ်ထိုးကျနေသည်။

“နင်ထောင်ပြလိုက်တာ ဘာလေးလဲဇော်ဇော်”

သီတာက မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...”

ဇော်ဇော်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ မှန်ပြားအိုင်းလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“မှန်ဘီလူးမဟုတ်လား”

ပုချိုက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်ဘီလူးလေး၊ ရန်ကုန်က ကိုကိုကြီးက ငါ့အတွက်လက်ဆောင်ဝယ်လာတာ”

ဇော်ဇော်တို့အိမ်မှာ ရန်ကုန်မှအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲရောက်နေသည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်ပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အလည်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

“မှန်ဘီလူးများဟယ်... ငါကဘာများလဲလို့”

“အမယ်... ဒီမှန်ဘီလူး ဘယ်လိုအသုံးဝင်တယ်ဆိုတာ နင်တို့ မသိသေးဘူး”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ၊ ဘယ်ဟာကိုကြည့်ကြည့် အကြီးကြီးမြင်ရတယ်လေ၊ အဝေးကြီးကိုလှမ်းကြည့်ရင် နီးနီးလေးလို့ထင်ရတယ်၊ ငါတို့ အိမ်မှာအရင်က မှန်ဘီလူးလေးရှိပါတယ်၊ အဲဒါက မှန်ပြောင်းတောင်ပါသေးတယ်၊ နင့်ဟာလိုမဟုတ်ဘူး”

“နင်က မှန်ဘီလူးကို ကြည့်ဖို့ပဲသုံးတတ်တာကိုးဟ၊ ဒီမှာကြည့်၊ နင်တို့ကို ငါလုပ်ပြမယ်”

ဇော်ဇော်က အနီးရှိ အမှိုက်စအခြောက်များကိုစုပုံလိုက်သည်။ ပြီးတော့... မှန်ဘီလူးလေးကို နေရောင်လာရာဖက်ကိုမျက်နှာပြုကာ ကိုင်ထားလိုက်သည်။ မှန်ဘီလူးမှတစ်ဆင့် ကျလာသောနေရောင်က အမှိုက်စများပေါ်တွင် ထင်းနေလေသည်။

ခဏကြာကြာစောင့်ကြည့်သည်အခါ... မှန်ဘီလူးမှအလင်းကျသောနေရာရှိအမှိုက်များဆီက မီးခိုးလေးများအူထွက်လာသည်။

“ဟင်... သစ်ရွက်ခြောက်တွေက မီးခိုးတွေထွက်လာတယ်”

“ကြည့်နေ... ကြည့်နေ၊ ဆက်ပြီးကြည့်”

ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သစ်ရွက်ခြောက်များကိုမီးစွဲကာ မီးစွယ် မီးညွန့်များတက်လာလေတော့သည်။

“ဟယ်... မီးလောင်သွားပြီ”

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ကိုကိုကြီးက လုပ်ပြထားတာ”

“မှန်း... ငါ့ကိုပေးဦးဇော်ဇော်၊ ငါလုပ်ကြည့်ဦးမယ်”

ပုချိုက ဇော်ဇော်လက်ထဲမှမှန်ဘီလူးကို လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များပုံကာ ဇော်ဇော်မီးရှို့သလို လုပ်ကြည့်သည်။

“ဟယ်... နင်တို့တွေလုပ်တာ ကျွန်းတောတစ်တောလုံး မီးလောင်သွားဦးမယ်နော်၊ ကြည့်လုပ်ဦး”

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

မိန်းကလေးဖြစ်သောသီတာက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ သီတာသည်မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ ပုချိုနှင့်ဇော်ဇော်လောက် တစ်စွတ်ထိုးမဆန်။ အရာရာမှာ စဉ်းစားချင့်ချိန်နေတတ်၏။ ဒါကို ပုချိုနှင့်ဇော်ဇော်ကတော့ ကြောက်တတ်တာလို့ စွပ်စွဲလေသည်။

သီတာက မှန်ဘီလူးကို စိတ်မဝင်စားတော့ပဲ တောင်ခြေဖက်သို့လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုသာ မှန်ဘီလူးဖြင့် ဆော့ကစားရင်း ကျန်ခဲ့၏။

သီတာတစ်ယောက်တည်းထွက်အလာမှာ အလွန်တရာ ကြောက်တတ်သောကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။



သီတာသည် ခြုံပုတ်ကိုကွယ်၍ထိုင်ရင်း ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူမကိုကြည့်နေသော အသားဖြူဆွတ်ဆွတ်ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသည်တွင် အံ့ဩသွားလေသည်။ ထိုကလေးကို တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးပေ။ ဒီအရပ်ထဲကတော့ မဟုတ်တာသေချာလေ၏။

သီတာက ထိုကလေးကွယ်၍ထိုင်နေသောခြုံပုတ်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကောင်လေးက ထွက်ပြေးမည်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့- နေဦး”

သီတာက လှမ်းအော်လိုက်ရာ ကောင်လေးက သီတာကို တုန်လှုပ်စွာကြည့်ရင်း ရပ်နေလေ၏။

“နင်ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ- ငါ- ဟို- ဟိုဟာ”

ကောင်လေးသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်၊ နင်ကြောက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ ငါ အရမ်းကြောက်တာပဲ”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ၊ နင့်မှာဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”

“အင်း... ဟိုဥစ္စာ၊ ဟိုဟာလေ... အို... ငါသွားတော့မယ်ဟာ၊ ငါ နင့်ကိုလည်းကြောက်တယ်”

“ဟောတော်...”

သီတာက ထူးဆန်းသောကောင်လေးကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်လေးမှာ အသားဖြူဆွတ်နေသလောက် ပိန်လို့လှပေ၏။ ပါးများခွက်နေကာ ဆာလောင်မွတ်သိတ်နေဟန် ပေါ်နေလေသည်။ မျက်လုံးများကတော့ ပြူး၍ သာမန်ထက်တောက်ပနေပေ၏။

စွပ်ကျယ်ရှိုင်းပြတ်ညစ်ထေးထေးကြီးကိုဝတ်ထားပြီး စွပ်ကျယ်ကလည်း သူ၏ဒူးခေါင်းလောက်ထိအောင် ရှည်လျားတွဲကျနေပေသည်။ သူ့တွင်အောက်ခံဘောင်းဘီမပါလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိလောက်အောင်ပင် စွပ်ကျယ်ကြီးက သူ့ဒူးခေါင်းနားအထိ ဖုံးနေလေ၏။

သီတာက ရယ်စရာကောင်းပြီး အလကားနေရင်း ကြောက်နေသောကောင်လေးကိုကြည့်ကာ စချင်နောက်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာလေသည်။

သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့မဖြစ်သေး။ ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုပါမှဖြစ်မည်။ သီတာက အင်အားအတွင်းထဲတွင်ထည့်ယူလာသော ရာဘာမြေရုပ်ကလေးကိုစမ်းကြည့်ရင်းမှတွေးလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ဟာ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟင်အင်း... ဘယ်သူနဲ့မိတ်ဆက်မပေးပါနဲ့၊ ငါ လူတွေကို ကြောက်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှမသိချင်ဘူးဟာ”

“နင်ကလဲ၊ နင်ဘာကြောက်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ကိုပြောလေ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတွေဟာ၊ သူတို့က သိပ်သတ္တိရှိတာ၊ နင်ဘာကြောက်နေလဲ၊ သူတို့လိုက်ပြီးဖြေရှင်းပေးလိမ့်မယ်၊ ငါ နင့်ကို သူတို့ဆီခေါ်သွားမယ်၊ လာ...”

“ငါ- ငါ-”

“အေး- ငါ့ကိုကြောက်ရင်လိုက်ခဲ့၊ ဒါပဲ၊ နင်မလိုက်ရင် ငါ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ နင့်ကိုတိုင်ပြောလိုက်မယ်၊ လာ- လိုက်ခဲ့”

သီတာက ခပ်ထန်ထန်ဖြင့်ချိန်းခြောက်လိုက်ရာ ကောင်လေးမှာ ပို၍တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“လာ- လိုက်ခဲ့၊ နင့်ကိုဘာမှမလုပ်ဘူး”

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

သီတာက ဇော်ဇော်တို့ရှိရာဖက်သို့လှည့်ထွက်လာလိုက်ရာ ကောင်လေးသည် သီတာနောက်မှ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ပါလာလေ တော့၏။



ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုက မှန်ဘီလူးဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးလောင်အောင်လုပ်ရင်း ဆော့နေဆဲဖြစ်သည်။

သီတာနောက်တွင်ပါလာသော အသားဖြူဆွတ်ဆွတ်၊ ပိန်ပိန်လှိုလှိုကောင်လေးကိုအမြင်တွင် ပုချိုနှင့်ဇော်ဇော် အံ့ဩသွားကြလေ သည်။

“သီတာ၊ သူကဘယ်သူလဲ”

ကောင်လေးက သီတာနောက်ကျောတွင် ကွယ်၍ရပ်လိုက်သည်။ ကောင်လေး၏ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေဟန်ကိုကြည့်၍ ပုချိုတို့က ပို၍ အံ့ဩသွားပြန်သည်။

“အေး- ငါ နင့်နာမည်ကိုတောင် မမေးရသေးဘူး”

သီတာက ကောင်လေးကိုလှည့်ပြောလိုက်သည်။

“နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“သူတို့- သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်၊ မီး... မီး... မီးကို ငါကြောက်တယ်”

“နင်ကလဲဟယ်၊ အလကားနေရင်းကြောက်နေတာပဲ”

“သီတာ သူ့ကိုနင်ဘယ်ကတွေ့လာတာလဲဟင်”

“သူလား၊ ဟိုနားကခြုံပုတ်ထဲမှာ ကြောက်တယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်းပုန်းနေတယ်ဟယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါခေါ်လာတာ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဘယ်ကလဲကွ၊ မင်းကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူး”

“ငါ-ငါ မီးကိုကြောက်တယ်၊ မီးတွေလောင်နေတာ ငါမကြည့်ရဲဘူး”

ကောင်လေးက ဇော်ဇော်အမေးကိုပြန်မဖြေပဲ ပုချိုရှိထား၍ မီးတောက်လောင်နေသော သစ်ရွက်ခြောက်များကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်၊ ငါနဲ့တွေ့ကတည်းက ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်ချည်းပြောနေတာ၊ ဘာမှလည်းမေးလို့မရဘူး”

သီတာက စကားပြောရင်း ကောင်လေးနောက်ကိုဆုတ်လိုက်သည်။ အင်္ကျီရင်ပတ်ကြားထဲထည့်ဝှက်ထားသည့် မြွေရုပ်ကို မသိမသာ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇော်ဇော်တို့ကို မျက်ရိပ်ပြကာ မြွေရုပ်ကို ကောင်လေး၏နောက်နားတွင် ချထားလိုက်၏။

“မင်းက ဘာမှန်းမသိပဲ အလကားနေရင်းကြောက်နေ၊ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတာက မင်းခြေထောက်အောက်မှာကွ၊ မင်း ခြေထောက်အောက်မှာ မြွေ- မြွေကြီး”

“ဟင်...”

ကောင်လေးက အောက်ကိုငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ရာဘာမြွေရုပ်က တကယ့်မြွေတစ်ကောင်နယ် လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နှင့် ပါးပြင်းထောင်ဟန်ပြနေသည်။

“အမလေး မြွေ-မြွေ၊ ငါကြောက်တယ်၊ လုပ်-လုပ်ပါဦး”

ကောင်လေးသည် နေရာမှမရွေ့၊ အသားများတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ သီတာ့ကိုကြည့်၍အကူအညီတောင်းနေလေသည်။ သူ့ပုံစံက သတိလစ်မေ့မျောသွားတော့မည်ပုံမျိုး။

သီတာက သနားသွားကာ မြွေရုပ်ကိုကောက်ယူလိုက်သည်။

“အလကားနောက်တာပါဟာ၊ ဒါ တကယ့်မြွေမဟုတ်ပါဘူး၊ အရုပ်ပါ”

ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုက ကောင်လေးကြောက်နေပုံကိုကြည့်၍ တဟားဟားရယ်နေကြလေသည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦးဟဲ့၊ တကယ့်မြွေမဟုတ်ဘူး၊ အရုပ်ပါဆို”

ကောင်လေးသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်မကြည့်ပဲ စုံမှိတ်ထားလေသည်။

“ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ မြွေဆိုငါအရမ်းကြောက်တာ”

“ဒါက အရုပ်ပါဆိုဟယ်”

“အရုပ်ဆိုရင်လည်း သိမ်းထားလိုက်ပါ။ ငါမကြည့်ရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ နင်ကလည်း”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ကြောက်တတ်လှချည်လားကွ၊ ယောကျ်ားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ပုချိုစကားကြောင့် ကောင်လေးငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားလေ၏။

“မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ငါ-ငါလည်း မင်းတို့လိုပေါ့၊ ဒီမှာ... ဒီနေရာမှာ လာဆော့တာလေ”

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ငါ့နာမည်၊ ဟုတ်လား၊ ငါ့နာမည် ‘အလီ’ ထင်တယ်”

“ဘာ- မင်းက မင်းနာမည်ကိုတောင် သေချာမမှတ်မိတော့ဘူးလားကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်မမှတ်မိဘူး၊ ငါ့နာမည်ကို အခေါ်မခံရတာ ကြာပြီကွ၊ အဲဒီတော့ ငါလည်း ငါ့နာမည်ကို မေ့သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အလီဖြစ်မှာပါ”

ထူးဆန်းသောကောင်လေးကိုကြည့်၍ သုံးယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

ပုချိုက ဇော်ဇော်နားရွက်နားကပ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ဦးနှောက်မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဂေါက်နေတာဖြစ်မယ်”

ပုချိုက တိုးတိုးပြောသော်လည်း ဇော်ဇော်က အကျယ်ကြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်- ဘာ- ဘာပြောတာလဲ၊ မင်းတို့ငါ့ကိုဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”

ကောင်လေးက မေးလိုက်သည်။

“ဪ... ငါတို့မင်းကို ကူညီမယ်လို့ပြောတာပါ၊ မင်းက ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ၊ ငါတို့ကိုပြောလေ”

“ဟင်း.....”

အလီက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်သည်။

“မင်းတို့မြို့က သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲနော်၊ ဟို... ဟို... အိမ်ကြီး၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ”

“ဘယ်အိမ်ကြီးကိုပြောတာလဲ”

“ဟိုဖက်ကလေ... ငါ အဲဒီဖက်က လမ်းလျှောက်လာတော့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လာရတယ်၊ အဲဒီအိမ်ကြီး၊ အဲဒီအိမ်ကြီးက... သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်”

“နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို သူပြောတာထင်တယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ မင်းပြောတာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမဟုတ်လားအလီ၊ အိမ်ကြီးတစ်ခြမ်းကပြိုကျနေတဲ့ ရှေးအိမ်ကြီးလေ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ကွာ”

“နင် အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ဘာမြင်ခဲ့ရလို့လဲအလီ”

“မြင်- မမြင်ပါဘူး၊ ဘာမှမမြင်ပါဘူး၊ ကြောက်စရာကောင်းတာကို ပြောတာပါ”

“ဟင်- ဘာမှမမြင်ပဲနဲ့ မင်းကဘာကိုကြောက်နေတာလဲကွ”

“မသိဘူး၊ အဲဒီအိမ်ကြီးရှေ့ကဖြတ်လာတော့ ငါအရမ်းကြောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒါပဲငါသိတယ်၊ ကြောက်လွန်းလို့ ငါအမြန်ပြေးလာခဲ့တာပေါ့”

ဇော်ဇော်တို့သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့လည်း အဲဒီအိမ်ကြီးနားကိုမသွားနဲ့နော်၊ ငါ့ကိုလည်း အဲဒီအိမ်ကြီးနား ခေါ်မသွားနဲ့၊ ငါကြောက်လို့ပါ”



အလီပြောသောအိမ်ကြီးမှာ သူတို့မြို့အစွန်တွင် အမှန်တကယ် ရှိနေပါသည်။

အိမ်ကြီးမှာ သူတို့ယခုရောက်နေသော တောင်ခြေကျွန်းတောကို လွန်ပြီးမှရောက်သောကြောင့် မြို့အပြင်ဖက်တွင်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးသည် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးထဲ၌ရှိနေပါသည်။ သို့သော်... ယခုအခါတွင် ခြံစည်းရိုးများလည်း အချို့နေရာများ၌ ကျိုးကျ ပေါက်ပြဲနေလေပြီ။

ခြံထဲကသစ်ပင်ကြီးများထက်ပင် အိမ်ကြီးက ပိုမြင့်နေသောကြောင့် အိမ်ကြီး၏အမိုးများကို အဝေးမှပင်မြင်နိုင်လေ၏။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါက ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း မည်သူမှမသိကြပါ။ ယခင်က ခန့်ညားထယ်ဝါခဲ့မည်ဖြစ်သောအိမ်ကြီးသည် ယခုတော့ အဆောင်တစ်ဆောင်က ပြိုကျနေပြီ။ ကျန်သည့်အိမ်တစ်ခြမ်းကလည်း နောက်ဖက်သို့ယိုင်နေလေပြီ။

လူသူမနေသည့်အိမ်များကိုစွပ်စွဲလေ့ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို သရဲခြောက်သောအိမ်ကြီးအဖြစ် ယိုးစွတ်ကြလေသည်။

ဇော်ဇော်တို့ ပုချိုတို့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲကို တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးပါ။ ကြောက်လို့မဟုတ်။ သူတို့က သရဲတစ္ဆေကို အယုံအကြည် ရှိသူများလည်းမဟုတ်ကြ။ မရောက်ဘူးခြင်းမှာ သည်ဖက်ကိုဆော့ကစားဖို့ထွက်လာလျှင် ကျွန်းတောထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်သွားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေသောအိမ်ကြီးကလည်း သူတို့ကို မဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။

ခုတော့... အလီတစ်ယောက် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာရုံနှင့် ကြောက်နေသည်ကိုကြည့်ကာ သူတို့ စိတ်ဝင်စားလာကြလေပြီ။

“ငါတို့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကိုသွားကြည့်ရအောင်ပုချို”

ဇော်ဇော်က ပုချိုကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အေးကွ၊ ဒီကောင်ကို အိမ်ကြီးထဲခေါ်သွားပြီး အိမ်ကြီးထဲမှာ တခါးပိတ်ထားရအောင်၊ ဒါဆိုပျော်စရာကောင်းမှာပဲ”

ပုချိုအစီအစဉ်ကောင်းလွန်းသောကြောင့် ဇော်ဇော်စိတ်တွေ တက်ကြွလာသည်။

“အေး- အလီကို အိမ်ကြီးထဲညှာခေါ်သွားပြီး နာရီဝက်လောက် တခါးပိတ်ထားမယ်ကွာ၊ ငါတို့က ဒီကောင်ကြောက်နေတာကို ချောင်းကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဟီဟီ...”



“ဟေ့- အလီ၊ မင်းက ဘာမှမမြင်ခဲ့ရဲပဲနဲ့ ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့လဲကွ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးက ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ သွားကြည့်ရအောင်၊ မင်းလိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း... ငါမလိုက်ဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါကွ၊ ငါတို့ပါတာပဲ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း...”

အလီက အကြောက်အကန်ငြင်းနေလေသည်။

“နင်တို့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို တကယ်သွားမလို့လား ဇော်ဇော်”

သီတာက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“သွားမယ်လေ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းတာမှမရှိပဲ၊ အလီသိအောင်ငါတို့က ပြမလို့၊ နင်လည်းလိုက်ခဲ့လေ”

“အလီက မသွားချင်တာကို အတင်းခေါ်မနေပါနဲ့ဟယ်”

“ဘာလဲ၊ နင်ကပါ လိုက်ရမှာ ကြောက်လို့မဟုတ်လား”

“မကြောက်သေးဘူး၊ သရဲဆိုတာ ရှိမှမရှိပဲ၊ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ ငါက အလီမလိုက်ချင်တာ ဇွတ်ခေါ်မနေပါနဲ့လို့ပြောတာ”

“နင်ကလဲ အလီက အဓိပ္ပါယ်မရှိပဲကြောက်နေလို့ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာပြပြီး သူ့ကြောက်စိတ်ပျောက်အောင်လုပ်ပေးမလို့ပါဟ”

ပုချိုက သီတာကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ အလီကို အိမ်ကြီးထဲခေါ်သွားပြီး စတော့နောက်တော့မယ်ဆိုတာ သီတာက သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း သွားလေ”

သီတာက သက်ပြင်းချရင်းပြောလိုက်သည်။ အတူကစားနေကျအဖော်များက သွားမည်ဆို၍သာ သီတာမလွှဲသာပဲ သဘောတူ လိုက်ရသည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို သီတာမသွားချင်ပေ။ သရဲရှိတယ်ဆိုတာ ယုံသည်ဖြစ်စေ... မယုံသည်ဖြစ်စေ... သရဲခြောက်တယ် ဆိုတာတော့ လူပြောများသည်မဟုတ်ပါလား။ မိန်းကလေးဖြစ်သောသီတာသည် ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ နာမည်ပျက်ရှိသောနေရာ ကိုတော့ စွန့်စွန့်စားစားမသွားချင်ပေ။ ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုက လှောင်မည်စိုး၍ သဘောတူလိုက်ရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ထဲကတော့ စိုးထိတ် နေမိ၏။

“လာ- ဟေ့ကောင် အလီ၊ သွားကြအောင်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ငါမလိုက်ဘူး”

“လာပါကွာ၊ မင်းကလဲ၊ ငါတို့ပါတယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ သီတာတောင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးလိုက်ရဲသေးတာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သီတာ”

“အေး”

“လာ- သွားကြမယ်”

ဇော်ဇော်က အလီလက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ငါကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ ငါမလိုက်ချင်ဘူး၊ မလိုက်ရဲဘူး”

“ယောကျ်ားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ လာစမ်းပါကွာ”

ပုချိုကပါ အလီ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

အလီတစ်ယောက် ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန်ဖြင့် သူတို့ဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ပါလာလေတော့၏။



နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး။

အဝေးမှကြည့်ရုံဖြင့်ပင် အိမ်ကြီး၏ထိတ်လန့်ခြောက်ချားစရာကောင်းပုံက ပေါ်လွင်နေသည်။

အိမ်အိုကြီးကို ကျယ်ဝန်းသောခြံကျယ်ကြီး၏အလည်တွင်တွေ့ မြင်နေရ၏။ အုပ်ဆိုင်းနေသောသစ်ပင်များအလည်မှ အိမ်ကြီးမှာ သစ်ပင်များထက်ပင် မြင့်မားအောင် ကောင်းကင်သို့ထိုးထွက်နေရာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် မတ်တပ်ရပ်နေသည့်သဖွယ် ထင်မြင် ရလေသည်။

သို့သော် ထိုမကောင်းဆိုးဝါးကြီးကား တည်တည်ရပ်တည်နေခြင်းမဟုတ်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဆောက်လုပ်ထားသောအိမ်ကြီး၏ တစ်ခြမ်း သည် ပြိုကျပျက်စီးနေပြီ။ အမိုးများမရှိတော့။ အကာများမရှိတော့။ ကြမ်းပြင်များမရှိတော့။ ငုတ်တိုင်အဖြစ်ကျန်ရစ်နေသော အိမ်တိုင်ကြီး များက အရိုးအပြိုင်းပြိုင်းထနေသောတစ္ဆေတစ်ကောင်လို ငုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

မပျက်စီးမယိုယွင်းပဲ ကျန်နေသည့်အိမ်တစ်ခြမ်းကလည်း နောက်ဖက်သို့ယိုင်နေလေသည်။ နေ့လည်ခင်းမှာကြည့်ရသည်ပင် စိတ် ခြောက်ချားစရာကောင်းလှပေရာ... ညအမှောင်ထုထဲမှာဆိုလျှင် မည်မျှထိ ကြောက်စရာကောင်းလေမည်နည်း။ ဒါကြောင့်လည်း... သရဲ ချောက်သည်ဟုဆိုကာ နာမည်ကြီးနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ရာဇဝင်အတိအကျကို ဇော်ဇော်တို့ ပုချိုတို့မသိပါ။ စိတ်လည်းမဝင်စားခဲ့။ အလီကို ချောက်လှန့်ချင်လို့ အိမ်ကြီးဆီခေါ်လာမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှမှန်း သိလာရလေသည်။

အိမ်ကြီး၏နောက်ဖက်တွင် ရေကန်လား၊ ရေအိုင်လားမသိ။ ယခုလိုနွေရာသီမှာပင် ရေများပြည့်နေသော ကန်တစ်ခုကိုမြင်နေ ရသည်။

“တော်ပါတော့၊ မသွားပါနဲ့တော့၊ သရဲနဲ့တွေ့နေရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါကြောက်တယ်ကွာ၊ ငါမလိုက်ပါရစေနဲ့”

အလီက ဇော်ဇော်နှင့်ပုချို ချုပ်ကိုင်ထားသောလက်များထဲမှ ရုန်းကန်ရင်းပြောလိုက်သည်။

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

အလီကြောက်ဟန်ပြလေ... ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုအဖို့ အလီကို အိမ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားချင်စိတ်က ပို၍ပြင်းထန်လာလေဖြစ်နေသည်။ အိမ်ထဲမှာတခါးပိတ်ထားပြီး ဒီကောင်ကြောက်နေတာကို ချောင်းကြည့်ရလျှင် ဘယ်လောက်အရသာရှိလိုက်မလဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်... မသွားပါနဲ့တော့”

အိမ်ကြီး၏ဝင်းခြံအရောက်တွင် သီတာက တုံ့ကနဲရပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့သွားရမှာလဲ၊ အပြင်မှာ ဆော့လည်း ရတဲ့ဟာကို”

“သီတာ၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင်ကပါ ကြောက်နေတာလား”

“ဟေ့- နင်ကြောက်ရင်တော့ နင် ငါတို့သူငယ်ချင်းမဟုတ်တော့ဘူး”

“မကြောက်ပါဘူး၊ ကြောက်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကြီးထဲကို ဘာဖြစ်လို့သွားမှာလဲ၊ ငါတို့တစ်ခုခုနဲ့တွေ့နေရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်ဟယ်”

သီတာက အိမ်ကြီးဆီသို့လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သီတာစိတ်ထဲမှာ အိမ်ကြီးထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုရှိနေတယ်လို့ ခံစားရ၏။ သရဲတစ္ဆေမဟုတ်တဲ့ ကြောက်စရာတစ်စုံတစ်ခုသည် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ပျက်ကြီးထဲ၌ရှိနေလိမ့်မည်။

“အိုး...”

အိမ်ကြီးဆီမျှော်ကြည့်နေရာမှ သီတာက ထိတ်လန့်စွာအော်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်ဘာမြင်လိုက်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှတော့မမြင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့်... နင်တို့ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲကိုမသွားပါနဲ့တော့ဟယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဟင်း... သီတာ စကြောက်မ၊ နင်ကြောက်နေတာပါ၊ နင်လည်း အလီနဲ့ဘာထူးလဲ”

“အေး... ကြောက်တယ်ဟယ်၊ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါမလိုက်တော့ဘူး၊ ငါပြန်မယ်”

သီတာက နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးသွားလေသည်။

အလီက သူတို့သုံးယောက်ငြင်းခုံနေကြတာကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်ကြည့်နေလေ၏။

“လာ- ငါတို့ဟာငါတို့သွားမယ်”

ဇော်ဇော်က အလီကိုဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကိုခွဲကာ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ အလီသည် ရုန်းကန်ငြင်းဆန်မှုမပြုတော့ပဲ အလွယ်တကူလိုက်ပါလာလေ၏။

“အိမ်ကြီးထဲကို မင်းတို့အရင်ဝင်နော်၊ မင်းတို့အရင်ဝင်ပြီးမှ ငါဝင်မယ်”

“အေးပါကွာ၊ အေးပါ”





အိမ်ကြီး၏ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်သည်နှင့် ဇော်ဇော်ရော၊ ပုချိုပါ ကြက်သီးများထသွားကြသည်။ သို့သော်... အထင်အမြင် အသေး ခံရမည်စိုး၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မပြောကြ။

ပေါ်တီကိုမှာလည်း ပျက်ယွင်းကာ တစ်ဖက်စောင်း၍ပြိုကျနေသည်။ ပေါ်တီကိုကို ထောက်ထားသည့်တိုင်လေးတိုင်တွင် တစ်တိုင်မှာ မရှိတော့သည့်အတွက် တစ်ဖက်စောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီး၏အိမ်ရှေ့တခါးမကြီးက စေ့ပိတ်ထားလျှက်သားရှိနေလေသည်။

ပုချိုက အလို့ကိုကိုင်ထားသောလက်ကိုလွှတ်ကာ တခါးမကြီးကိုဖွင့်ဖို့ကြိုးစား၏။ တခါးကြီးတွင် ဖုန်မှုံများထုတက်နေအောင် ကပ်နေလေသည်။ ပုချိုက လက်နှစ်ဖက်နှင့်အားပြု၍ တခါးကိုဆွဲဖွင့်သည့်အခါ တခါးက ပွင့်မလာပဲ ဖုန်မှုံများသာ သူ့အပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျလာလေ၏။

“ဇော်ဇော်၊ ငါ့ကိုကူဦးကွ၊ တခါးက အရမ်းကြပ်တာပဲ”

“အလီ၊ မင်းထွက်မပြေးနဲ့နော်”

ဇော်ဇော်က အလို့ကို သတိပေးပြီးမှ လက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ငါလည်း ကူဖွင့်ပေးပါမယ်”

ထူးဆန်းစွာပင် တစ်လျှောက်လုံးကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေခဲ့သည့်အလီသည် သူတို့နှင့်အတူ တခါးကိုအားစိုက်လျှက် ကူဖွင့်ပေးနေ၏။ ကျီ... အီ... အီ...

တခါးသည်သံရှည်ခွဲမြည်ကာ အနည်းငယ်မျှဟသွားလေသည်။

တခါးရွက်ဟသွားသည်နှင့် အတွင်းမှ မည်းမည်းအရာတစ်ခု ထွက်လာကာ ရှေ့ဆုံးမှပုချို၏ရင်ပတ်ကို တွန်းလိုက်လေသည်။

“အား...”

ပုချိုက အလန်တကြားအော်ကာ ခုန်ရှောင်လိုက်၏။

တခါးကြားမှ မည်းမည်းအကောင်များ အုပ်လိုက်ထွက်လာကာ သူတို့သုံးယောက်ကိုတွန်းတိုက်၍ ပျံထွက်သွားလေသည်။

လင်းဆွဲများဖြစ်လေသည်။

“လင်းဆွဲတွေပါကွာ”

“ငါလည်း အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ လန့်သွားတာပေါ့”

ပုချိုက အရှက်ပြေပြောလိုက်သည်။

“ကဲ-ကဲ- နည်းနည်းလောက်အားစိုက်ဆွဲလိုက်ရင် လူတစ်ကိုယ်စာဝင်လောက်ရှိတော့ ရတော့မယ်၊ ဆွဲကြကွာ”

သုံးယောက်အားစိုက်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် ကြပ်နေသောတခါးမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်ဟလာလေ၏။

“ရတော့မယ်၊ ရတော့မယ်”

ကလေးတစ်ကိုယ်စာဝင်နိုင်ရုံအထိ တခါးက ဟသွားလေပြီ။

“ဒါလောက်ဆို လူဝင်လို့ရပါပြီ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ပေါ့”

အလီက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပုချိုနှင့်ဇော်ဇော်က စီမံခန့်ခွဲပေးနေသည့်အလို့ကို အံ့ဩတကြီး ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါပဲနော်၊ အိမ်ထဲကို ငါအရင်မဝင်ရဲဘူး၊ မင်းတို့ဝင်ပြီးမှ ဝင်မှာ”

“အေးပါကွာ၊ ကဲ- ငါအရင်ဝင်နှင့်မယ်”

ပုချိုက ပြောပြောဆိုဆို လူတစ်ကိုယ်စာမရှိတရုံ ဟနေသော တခါးကြားသို့ ကိုယ်ကိုဘေးစောင်းတိုက်ကာ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

အိမ်အတွင်းဖက်သို့ ပုချိုရောက်သွားသည်နှင့် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံများ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ နေရာအနှံ့မှ

အိမ်မြှောင် စုတ်ထိုးသံများကြောင့် ပုချိုကြက်သီးဖြန်းကနဲထသွားလေ၏။

“ရလားပုချို”

“အေး- မင်းတို့ဝင်ခဲ့တော့လေ”

ပုချိုက အိမ်အတွင်းပိုင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံများဆက်တိုက်ကြားနေရသော်လည်း အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်မှ မမြင်ရချေ။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း အလင်းရောင်မှီနီယုယုထဲတွင် ကျင့်သားမရဖြစ်နေသေး၏။

ပုချိုက မျက်လုံးကိုခဏမှိတ်ထားပြီးမှ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်အတွင်းဖက်မြင်ကွင်းများကို တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်အောင်မြင်လာရလေသည်။

အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံများက ပေါ်ထွက်နေဆဲ။ အိမ်မြှောင်ကိုမူ တစ်ကောင်တစ်လေမှ မမြင်ရသေးပါ။

ပုချိုက အလင်းရောင်လာရာ အပေါ်ဖက်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်မှာကျိုးနေသောကြောင့် အပေါက်ကြီးဖြစ်နေ၏။ အပေါ်ထပ်ကို တိုးလျှိုပေါက်မြင်နေရသည်။ အမိုးသွပ်ပြားများမှာလည်း ပေါက်သည်နေရာပေါက် လန်သည်နေရာလန် ဖြစ်နေ၍ အလင်းရောင်ကို အပေါက်များဆီမှရနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ပင့်ကူမျှင်များယှက်သန်းနေပြီး အောက်သိုးသိုးအနံ့ကြီးနံ့နေလေ၏။ ဖုန်များကလည်း ထုတက်လို့နေသည်။

“အလီ၊ မင်းအရင်ဝင်”

အပြင်တွင်ကျန်ခဲ့သော ဇော်ဇော်က အလီကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ငါကြောက်လို့ နောက်ဆုံးမှဝင်ပါမယ်ဆို”

“ငါဝင်နေတုံး မင်းထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့ကွ၊ မရဘူး၊ မင်း ဝင်၊ အထဲမှာ ပုချိုရောက်နှင့်နေပြီပဲ”

အလီက သက်ပြင်းကိုချကာ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ပုချိုဝင်သလို တခါးနှစ်ရွက်ကြားသို့ ကိုယ်ကိုဘေးတစောင်းတိုး၍ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်အတွင်းဖက်သို့ အလီရောက်လာသည်။

အလီဝင်လာသည်နှင့် ဆူညံနေသော အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံများမှာ ရုတ်တရက် တိကနဲ တိတ်သွားလေသည်။

အလီအတွင်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ဇော်ဇော်က တခါး ကြားထဲသို့တိုးကာ အိမ်မကြီးထဲသို့နောက်ဆုံးဝင်လိုက်လေသည်။ သုံးယောက်လုံး အိမ်ထဲရောက်သွားကြပြီ။

ဇော်ဇော်က အလင်းရောင်မှီနီယုသောအိမ်မကြီးထဲတွင် မျက်လုံးကျင့်သားရအောင် မျက်စိကိုပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အလီက သူတို့မမျှော်လင့်သောအပြုအမူကို ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

အလီသည် ဟနေသောတခါးမကြီးကို အတွင်းဖက်မှ လျှင်မြန်စွာပိတ်ပစ်လိုက်၏။ တခါးရွက်နှစ်ခုစေ့သွားသည်အခါတွင် အသင့်ရှိနေသောသစ်သားချောင်းကြီးအား တခါးရွက်ရှိသံကွင်းများကြားတွင်လျှိုလိုက်သည်။ အလီပိတ်ပစ်လိုက်သောကြောင့် တခါးမှာ စေ့စေ့စပ်စပ်ဖြင့် တိတိကျကျ ပိတ်သွားလေတော့သည်။

အလီအပြုအမူကို ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

အလီဟာ ဒီအိမ်ကြီးထဲက တခါးပေါက်ကို အတွင်းကနေပြီး ဘာလို့ ကောင်းကောင်းပိတ်တတ်နေတာလဲ။

“အလီ၊ မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”



“တခါးပိတ်လိုက်တာလေ”

အလီက အေးအေးဆေးဆေးပင်ပြောလိုက်သည်။ အလီပုံစံမှာ သူတို့နှင့်တစ်လျှောက်လုံးတွေ့လာရသလို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် ပုံသဏ္ဍာန်များမရှိတော့ပေ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာပြန်ရောက်သလို အေးဆေးတည်ငြိမ်နေပေ၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ တခါးကို ပိတ်လိုက်ရတာလဲကွ”

“မင်းတို့ပြန်ထွက်လို့မရအောင်ပေါ့”

“ဘာ-”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ပြန်ထွက်လို့မရအောင် ပိတ်ထားလိုက်တာ”

“အလီ၊ မင်းက... မင်းက...”

“အေးအေးဆေးဆေးနေကြပါကွာ၊ ပြီးတော့ ရှင်းပြမှာပေါ့၊ မင်းတို့ကို ငါ့အမေက ငါတို့အကြောင်းပြောပြလိမ့်မယ်”

“မင်းအမေ...”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ အမေနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေကြတာပေါ့”

“ဟင်-”

“အမေရေ... အမေ၊ ဆင်းခဲ့ပါဦး၊ ဒီမှာ... သားနဲ့ကစားဖို့ ကောင်လေးတွေပါလာပြီအမေ”

အလီက အိမ်အပေါ်ထပ်သို့မော်ကြည့်ကာ အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အပေါ်ထပ်မှပြန်ပြောသည်အသံတစ်သံကို ပုချိုနှင့်ဇော်ဇော် ကြားလိုက်ရလေ၏။

“လာပြီသားရေ၊ လာပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့သားက ကလေးတွေကို ပါအောင်ခေါ်လို့ ရခဲ့ပြီပေါ့”



အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်ဆီမှ ခြေသံကိုကြားရကာ... ခြေသံက လှေကားကြီးဆီသို့ဦးတည်သွားနေလေသည်။ ခြေသံထွက်ပေါ်လာတိုင်း ကြမ်းခင်းသည် ညွတ်ကနဲ-ညွတ်ကနဲဖြစ်သွားကာ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်လုံးပြိုကျလာတော့မည်ကဲ့သို့ထင်ရလေ၏။

ခြေသံသည် လှေကားထိပ်တွင် ခေတ္တရပ်နားသွားကာ လှေကားအိုကြီးထိပ်၌ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သဏ္ဍာန်ထင်ပေါ်လာလေ၏။ မိန်းမကြီးက သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကို မျက်ခုံးအထက်ဆီအုပ်မိုးလိုက်ကာ ဇော်ဇော်တို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ့သား မင်းခေါ်လာတဲ့ကလေးတွေက သန်သန်စွမ်းစွမ်းရော ရှိရဲ့လား၊ အသားအရေများရဲ့လား”

“နှစ်ယောက်စလုံး သားနဲ့ရွယ်တူတွေပါအမေ၊ သူတို့က ဝဝကစ်ကစ်ကလေးတွေအမေရဲ့”

“ဟီ... ဟီ... ဟီ...”

အဘွားကြီးက မသဒီစရာအသံကြီးဖြင့်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါမှ ဒါမှ... အသားများမှ စားလို့သောက်လို့ကောင်းမှာလေ၊ နေပါဦး၊ သူတို့ကို အမေအနီးကပ်ပြီး ကြည့်ပါဦးမယ်”

အဘွားအိုကြီးသည် လှေကားမှ တရွေ့ရွေ့ဆင်းသက်လာလေ၏။

လှေကားထစ်များမှာ ကျိုးသည်အထစ်က ကျိုးပြီး၊ လုံးဝပြုတ်ထွက်သည်အထစ်များက ပြုတ်ထွက်လျက်ရှိ၏။ အဘွားကြီးသည် ကျိုးကျနေသောလှေကားထစ်များကို အောက်သို့မကြည့်ပဲ အလိုအလျောက် ကျော်လွှားကာ ဆင်းလာလေ၏။

သူမ၏လက်ထဲတွင် သားလှီးခားကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားလျက်ရှိပေသည်။ သားလှီးခားကြီးဆီမှ သွေးများက တစ်စက်စက်စီးကျ နေပေ၏။ အဘွားအိုသည် အသားတစ်ခုခုကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ရာမှ ဆင်းလာခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

အောက်ထပ်သို့အရောက်တွင် အလိုအမေအဘွားကြီး၏သွင်ပြင်ကို ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ရလေသည်။ မိန်းမကြီး၏ဆံပင်များမှာ တစ်ခေါင်းလုံးဖြူဆွတ်နေပြီး ဆံပင်များက တစ်ချောင်းချင်းရေတွက်လို့ရအောင် နည်းပါးစွာရှိနေပေ၏။ ဦးခေါင်းအရေခွံပေါ်အောင် ကျဲပါးစွာ ပေါက်နေသောဆံပင်နည်းနည်းလေးများကို ထိပ်တွင်စုချည်ထုံးထားရာ ဆံထုံးလေးမှာ ဇီးသီးအရွယ်ခန့်သာရှိပေ၏။

သူမ၏အသားအရည်မှာ သွေးမရှိသလို ဖြူဆွတ်လျက်ရှိပေသည်။ ချွေးပေါက်မရှိသလို အသားအရည်မှာ မာတင်း၍ ကျောက်သား သဖွယ်ထင်မှတ်ရလေသည်။ သွားများမှာ ရှေ့သို့ခေါထွက်နေပြီး အပေါ်ဖက်ရှေ့ဆုံးသွားသုံးချောင်းမှာ ရွှေသွားများဖြစ်နေလေသည်။ ခေါနေသောသွားကြောင့် ပါးများမှာ အတွင်းသို့ခွက်ဝင်နေလေ၏။

ထူးခြားသည်ကား ထိုမိန်းမကြီး၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုံများတက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတစ်ခုပေါ်တွင် ဖုံများတင် နေသည်အလား ဖုံများက တစ်ကိုယ်လုံးနေရာအနှံ့တွင် ကပ်ငြိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဘွားကြီးသည် လှေကားရင်းမှ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာနေလေသည်။ သူမ လမ်းလျှောက်လိုက် သည့်အခါတိုင်း သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှဖုံများက တဖွားဖွားလွင့်ကျလျက်ရှိပေ၏။

ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုအနီးသို့ရောက်သည့်အခါ သူမက ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ မျက်မှောင်ကြုပ်ရင်း ဇော်ဇော်တို့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“အေး-အေး- မဆိုးဘူး၊ ငါ့သားက ရွေးတတ်သားပဲ၊ ဒီလို အသားအရည်ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးကလေးမျိုး မရတာကြာပြီ၊ သားရေ... အမေတို့အတွက် သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ပဲကွဲ့၊ ဟီဟီ”

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

စကားပြောလိုက်သည်အခါ မိန်းမကြီးပါးစပ်ထဲမှထွက်လာသော အနံ့အသက်က နံစော်လှသည်အတွက် ဇော်ဇော်က နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သူမလက်ထဲရှိသားလှီးခားတွင် ပေကျံနေသောသွေးများက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျဆင်းလျက်ရှိပေသည်။ သွေးများ သည် ဖုံထုထဲနစ်ဝင်ကာ သွေးကွက်ကြီးများအဖြစ် ချောက်သွေးသွေးလေ၏။

ပုချိုက သွေးစက်များပေကျံနေသော ခားကြီးကိုကြည့်ကာ နောက်သို့တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ဘာလဲကွဲ့၊ မင်းတို့က ငါ့ကိုကြောက်လို့လား၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးက မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချက်ပြုတ် ကျွေးမှာပါ၊ မင်းတို့က ငါ့သားလေးနဲ့ကစား၊ ငါ့သားနဲ့အတူတူနေပေါ့၊ ငါ့သားမှာ အဖော်မရှိတာကြာပြီ၊ အတော်ကိုကြာပါပြီကွယ်”

မိန်းမကြီးက လက်ထဲမှခားကြီးကို ဝင့်ကာ-ဝင့်ကာပြောရင်း ခေါင်းကိုကုပ်လိုက်ရာ ခေါင်းထက်မှဖုံးများ ဖွားကနဲလွင့်ကျလာ လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ပြန်မှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့အလို့ကိုလိုက်ပို့တာ၊ အလီက သူဒီအိမ်မှာနေတာကိုမပြောပဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုညာခေါ်လာ တယ် ဒေါ်ကြီး”

“ဟေ- ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အမေ၊ ဒီအတိုင်းခေါ်ရင်ရမှာမဟုတ်လို့ သားက ဒီအိမ်ကြီးကိုသွားရမှာကြောက်တယ်လို့ သူတို့ကိုညာပြောတာပေါ့၊ သူတို့က သားကိုခြောက်ချင်လို့ ဒီအိမ်အထိလိုက်လာကြတာမေမေ”

“ကြည့်စမ်း၊ ငါ့သားကတော်လိုက်တာ၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလိုကလေးမျိုးတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ဘယ်ခေါ်လို့ရလိမ့်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ပြန်တော့မယ်ဗျာ”

ပုချိုက ပြောလိုက်သည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင်နေရသည်ကိုလည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်။

“မင်းတို့မပြန်ရပါဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ တစ်သက်လုံးနေရမှာ”

အလီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကွဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်သက်လုံးနေရမယ်၊ ငါ့သားလေးမှာ ကစားဖော်မရှိဖြစ်နေတာ၊ ငါ့သား လေးအဖော်ရအောင် မင်းတို့နေပေးရမယ်၊ မပြန်ရဘူး”

“မပြန်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မိဘတွေက မျှော်နေမှာပေါ့”

“ကြာတော့ သူတို့မေ့သွားပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ ဒီလိုပါပဲ... အသက်ရှင်နေတဲ့လူတွေဟာ သေသူတွေကိုကြာရင် မေ့သွားတတ်မြဲပဲကွဲ့”

“ဘာ- သေသူ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သေသူတွေ၊ သေသူတွေကို ကျန်ရစ်တဲ့လူတွေက ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ကြတော့ဘူး၊ အချိန်ကြာတာနဲ့ မေ့သွားတာပဲ၊ ငါတို့သားအမိကိုလည်း ဘယ်သူ့ကို သတိရကြတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပြောတာလဲဒေါ်ကြီးရ၊ ဒေါ်ကြီးတို့က သေမှမသေသေးပဲ”

“အိုး... သေပြီးပြီ၊ သေပြီးပြီ၊ ငါတို့ဟာ သေပြီးသားလူတွေပါ ကလေးတို့ရယ်၊ ငါတို့သားအမိသေခဲ့တာလေ၊ အခု ဆိုရင်... နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်တောင်ရှိပြီဟဲ့၊ သိရဲ့လား”



“ဟင်- ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဟာ သရဲ... သရဲတစ္ဆေတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဇော်ဇော်က အလန့်တကြားမေးလိုက်သည်။

“သရဲလို့မပြောပါနဲ့ကွဲ့၊ ဒေါ်ကြီးတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်အောင်လန့်အောင်မချောက်လှန့်ဖူးပါဘူး၊ မင်းတို့ကိုလည်း ငါ့သားက သူနဲ့အတူကစားဖို့ခေါ်လာတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ငါနဲ့အတူ ဒီအိမ်ထဲမှာနေရမယ်၊ မပြန်ရတော့ဘူး၊ ငါနဲ့အတူဆော့ရမယ်၊ ဒါပဲ”

အလီက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းနေခိုင်းတိုင်းနေရမှာလားကွ၊ ငါတို့ဟာငါတို့ ပြန်ချင်ပြန်မှာပေါ့”

ပုချိုက အသံခပ်မာမာဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

ဇော်ဇော်က အသားများတဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်လန့်နေလေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မိဘတွေက မျှော်နေကြလိမ့်မယ်”

“ဟေ့ကောင်ဇော်ဇော်၊ ဘာမှတောင်းပန်နေစရာမလိုဘူး၊ သူတို့ပြောတာ မင်းယုံလို့လား၊ သူတို့ ဘာသရဲမှမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဥက်သက် ငါတို့ ကိုချိန်းချောက်နေတာ”

“ဟိ... ဟိ... ဟိ... ဟိ...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

ဇော်ဇော်စကားဆုံးသည်နှင့် အဘွားကြီးကရော အလီကပါ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

“မင်းတို့မပြန်ရပါဘူးကွယ်၊ မပြန်ရပါဘူး၊ ပြန်လို့မရအောင်လည်း ဒေါ်ကြီးက ခေါ်ထားမှာပါ၊ ဘဲနဲ့ကွယ်... ဒီနေရာအထိရောက်လာ ပြီးမှ ပြန်လွှတ်ရမယ်လို့၊ ငါ့သားလေးမှာ အဖော်မရှိပဲဖြစ်နေတာ၊ ငါ့သားနဲ့နေပါကွဲ့၊ ကြာတော့လည်း မင်းတို့နေသားတကျဖြစ်ပြီး ပျော်သွား ကြမှာပါ”

“ဒေါ်ကြီးတို့က သေပြီးသားလူတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အတူနေလို့ရမှာလဲ”

“ရအောင်လုပ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ တကယ်တော့... သေခြင်းနဲ့ ရှင်ခြင်းဆိုတာ ကြားမှာ နံရံပါးပါးလေးပဲခြားပါတယ်ကွဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဒေါ်ကြီးတို့သားအမိသေခဲ့တုန်းကဆိုရင် သေမယ်ဆိုတာ ဘယ်ကြိုသိလိမ့်မတုံး၊ အလီလေးက အိမ်နောက်ဖေးက ရေအိုင်ထဲမှာ လှေကိုမလှော် တတ်လှော်တတ်နဲ့လှော်ပြီး ဆော့တယ်လေ၊ ရေလည်းမကူးတတ်ရှာဘူး၊ လှေမှောက်ပြီးရေနှစ်လို့ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်မှ ဒေါ်ကြီးလည်း ရေထဲကို သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ပြေးဆင်းသွားလိုက်တာ”

အဘွားကြီးက သူတို့သေခဲ့ရပုံကို နောက်ကြောင်းပြန်ပြနေလေသည်။

“ဒေါ်ကြီးလည်း သားဇောနဲ့သာ ရေထဲကိုပြေးဆင်းသွားမိတယ်၊ ဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ရေမကူးတတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ ရေလည်မှာ သားအမိနှစ်ယောက်ဖက်တွယ်ရင်း သေခဲ့ရပါကော၊ ဟော... ဒေါ်ကြီးတို့ သားအမိလည်းသေရော... အလီအဖေလည်း ဒီအိမ်ကြီးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီးထွက်သွားလိုက်တာ ဒီနေ့ထိပါပဲကွယ်၊ ခုတော့... အလီအဖေလည်း သေလောက်ပါပြီလေ၊ နှစ်ပေါင်းပဲငါးဆယ်ကြာနေပြီဟာ”

“ဒေါ်ကြီးပြောတာတွေကို ကျွန်တော်မယုံဘူးဗျ၊ အလကား ကျွန်တော်တို့ကြောက်အောင်ချိန်းချောက်နေတာမဟုတ်လား”

ပုချိုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ပုချိုစကားကြောင့် အဘွားကြီးမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“အေး- မယုံနဲ့ဦး၊ မယုံနဲ့ဦး၊ မင်းကိုယ်တိုင် ငါတို့နဲ့ဘဝတူဖြစ်မှ ယုံပေတော့၊ ငါတို့နဲ့ဘဝချင်းတူအောင် ငါကလုပ်မှာပါ၊ ဒါမှလည်း ငါ့သားလေးအလို့မှာ ကစားဖော်ရမှာလေ၊ ဟေဟေ...”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်မှာမို့လဲ အဘွားကြီးရဲ့”

ပုချိုအပြောကြောင့် ဇော်ဇော်က ပုချိုလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း သတိပေးလိုက်သည်။ အလီတို့သားအမိသည် သူတို့ပိုင်နက်ထဲရောက်နေ သောဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုကို အချိန်မရွေးဒုက္ခပေးနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

“မင်းတို့ကို လူသားဘဝကနေ တို့နဲ့တူတဲ့ဘဝမျိုးရောက်အောင် ပြောင်းပေးမှာပေါ့ကွယ်၊ မင်းတို့ကိုယ်ထဲက ဝိညာဉ်ကိုနှုတ်လိုက်တာနဲ့ မင်းတို့နဲ့တို့နဲ့ဟာ ဘဝတူဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ဒါပေမယ့်... စိတ်မပူပါနဲ့ကွဲ့၊ ဒေါ်ကြီးက မင်းတို့အသက်ထွက်အောင်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး ညင်ညင်သာသာဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမှာပါ။ ဟဲဟဲ...”



“သူတို့ကို သေအောင် ဘယ်လိုသတ်မှာလဲအမေ”

အလီက မေးလိုက်သည်။

“လွယ်လွယ်လေးပါကွယ်၊ နည်းလမ်းတွေအများကြီးရှိတာပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေ အမေလုပ်တတ်ပါတယ်၊ အမေ... သားကို အူစုံအသည်းစုံလုပ်ကျွေးနော်၊ သား အူစုံအသည်းစုံမစားရတာ ကြာပြီ၊ ခွေးသားတွေ ကြွက်သားတွေ ပုတ်သင်ညှိသားတွေချည်း စားနေရတာ သားမုန်းလှပြီ၊ လူအူစုံအသည်းစုံ စားချင်တယ်မေမေ”

“စားရပါစေမယ်ကွယ်၊ စားရမယ်၊ စားရမယ်၊ ဒီသူငယ်နှစ်ယောက် သေတဲ့အခါကျ အူစုံအသည်းစုံဟင်း ကောင်းကောင်းရမှာပေါ့ ငါ့သားရဲ့၊ ဟေ့- သူငယ်တွေ၊ မင်းတို့ကိုလည်း အူစုံအသည်းစုံဟင်း ကျွေးမယ်ကွဲ့သိလား၊ မင်းတို့သေရင် မင်းတို့အသားကို ကြပ်တင်ပြီး ကြာကြာခံအောင်ထားရမယ်၊ အူတွေအသည်းတွေကိုတော့ ချက်ချင်းပဲ ဟင်းချက်စားတာပေါ့ကွယ်၊ ဟဲဟဲ...”

“သားတော့ အခုတောင်စားချင်လာပြီအမေရယ်၊ သူတို့က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေဆိုတော့ သူတို့အူတွေအသည်းတွေကလည်း ချိုနေမှာပဲနော်”

“ကျွန်တော်တို့ကိုသတ်ပြီး ဟင်းချက်စားမယ်၊ ဟုတ်လား”

“မင်းတို့ကိုလည်း ဒေါ်ကြီးက ကျွေးမှာပါကွဲ့”

“ထို- ဘာလို့စားရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အသားကိုယ်ပြန်စားရအောင် ကျွန်တော်တို့က အရူးမဟုတ်ဘူး”

“အိုကွယ်... သေပြီဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ဝိညာဉ်ဟာ တကွတပြားစီဖြစ်သွားကြတာပါ။ အသက်ရှင်နေတုန်းမို့သာ မင်းတို့က မင်းတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတွယ်တာနေတာပါကွဲ့၊ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားပြီဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကိုယ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့တဲ့ သီးခြားပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ မင်းတို့သိလာလိမ့်မယ်၊ လူအူစုံအသည်းစုံဟာ ဘယ်လောက်စားလို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းတို့အဲဒီအခါကျ သိမှာပေါ့ သူငယ်လေးတွေရယ်”

“သွားစမ်းပါဗျာ၊ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်လွှတ်ပေးပါဗျာ၊ ပြန်လွှတ်ပေးပါဒေါ်ကြီးရယ်”

ပုခိုက အတိုက်အခံလုပ်ကာ ပြန်ပြောရဲသော်လည်း ဇော်ဇော်ကကြောက်လန့်ကာ အဒေါ်ကြီးကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

“အမေ၊ အမေ့စားကြီးမှာသွေးတွေပေနေတာ အမေဘာဟင်းချက်နေလို့လဲဟင်၊ သားဆာလှပြီ”

အလီတို့သားအမိက သူတို့စကားကိုအရေးမလုပ်ပဲ အစားအသောက်အကြောင်းကို ဆက်ပြောနေကြလေသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မေ့နေလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ ခြံထဲကိုဝင်လာတဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင်တွေလို့ အမေ သားအတွက် မြွေသားဟင်းချက်ထားတယ်၊ မြွေသားတော့ သားကြိုက်တယ်မဟုတ်လားအလီ၊ နေ့တိုင်း ကြွက်တွေ ခွေးတွေ ပုတ်သင်ညှိတွေအသားချည်း စားနေရတာ မြွေသားလေးက သားအတွက် အပြောင်းအလဲဖြစ်မှာပါလေ၊ သူတို့တွေရဲ့အသည်းစုံအူစုံမစားရခင်လေးမှာ မြွေသားနဲ့ပဲ တင်းတိမ်လိုက်ဦးနော် ငါ့သား”

အဘွားကြီးက ပြောရင်းမှ ဓားတွင်ကပ်နေသော သွေးများကို ပလပ်ကနဲ လျှာဖြင့်လျက်လိုက်လေသည်။ ခေါ်နေသော ရွှေသွားများတွင် သွေးများစွန်းပေသွားလေ၏။

“အင်း... မြွေသွေးများ သိပ်ချိုသကွယ်၊ မြေအောင်းသားများ သိပ်စားလို့ကောင်း၊ ဟီဟီ...”

“အမေကလည်း မြွေကိုမသတ်ပဲ သားလာတဲ့အထိ ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ မြွေကိုအရှင်လိုက်ခေါင်းဖြတ်ပြီး လည်ချောင်းသွေးဖောက်စုတ်ရတာမှ အရသာပိုရှိတာအမေရ”

“ဟင်းချက်မှာမို့ သတ်လိုက်ရတာပါအလီရယ်၊ မင်းအတွက် မြွေလည်ချောင်းသွေးကို အမေက သပ်သပ်ဖယ်ထားပါတယ်ကွဲ့”

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

“ဟုတ်လားအမေ၊ မြွေဆိုသားက သိပ်ကြိုက်တာ၊ အရမ်း ရယ်စရာကောင်းတာပဲအမေ၊ သိလား၊ သူတို့ကလေး သားနဲ့တွေ့တွေ့ ချင်းတုန်းက သားကို ကစားစရာမြွေရုပ်ကလေးနဲ့တို့ပြီး ကြောက်အောင် ခြောက်ကြတယ်အမေ၊ သားလည်း ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ရ တာပေါ့၊ တကယ်တော့ သူတို့မြွေရုပ်ကလေးသေးသေးလေးပါ။ အရုပ်မှန်းအသိသာကြီး၊ ကြောက်စရာလည်း မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်မြွေ အစစ်သာဆိုရင် သားတစ်ခါတည်းကောက်မြို့ပစ်လိုက်မှာ”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ သူငယ်လေးတွေက သားကိုပရိယာယ်ဆင်ပြီး ခြောက်သလို သားကလည်း ပရိယာယ်နဲ့ ကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်ရတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့အမေရဲ့၊ ကဲပါ- သားဆာလှပြီအမေ၊ အမေချက်ထားတဲ့မြွေဟင်း ကျွေးပါတော့”

“အေး-အေး- မြွေက စပါးကြီးမြွေအကြီးကြီးကွဲ့၊ အမေ အခွေလိုက်ပေါင်းထားတယ်၊ သားကြိုက်မှာပါ”

“စားကြစို့အမေ၊ ဒါနဲ့- သားတို့အစာစားနေတုန်းမှာ ဒီကောင်တွေကိုဘယ်လိုထားမလဲ၊ ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးရတယ်အမေ”

“အပေါ်ထပ်က လုံခြုံတဲ့ ဟိုအခန်းထဲမှာ ထည့်ထားတာပေါ့ကွယ်၊ သားအဖေစာကြည့်ခန်းထဲမှာလေ၊ ကဲ-ကဲ- ပြောနေကြတာပေါ့၊ လာ- သူတို့ကို အပေါ်ထပ်ခေါ်ခဲ”



အလာတုန်းက သူ့ကိုချုပ်ကိုင်ခေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အလီက ဇော်ဇော်လက်ကိုကြမ်းတမ်းစွာဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

“ဒီကောင်ကိုကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့မယ်၊ ဟိုကောင်က နည်းနည်း အာခံချင်တယ်အမေ၊ သူ့ကိုတော့ အမေပဲ နိုင်အောင်ခေါ်ခဲ့ပေတော့”

“ရပါတယ်အလီရယ်၊ ဟဲ့ကောင်လေး၊ ရုန်းလားကန်လားမလုပ်နဲ့နော်၊ ဟောဒီမှာ အသားခုတ်တဲ့ခါး၊ တွေ့လား၊ ငါ နင်တို့ကို ခါးနဲ့ ခုတ်မသတ်ချင်ပါဘူး၊ ငါက နင်တို့ သက်သက်သာသာအသက်ထွက်သွားအောင်လုပ်ပေးမလို့ပါ။ ရုန်းလားကန်လားလုပ်ရင်တော့ ခါးကြီးနဲ့ ခုတ်ပစ်ရမှာပဲဟေ့၊ ငါ့ခါးက စပါးကြီးမြွေကိုတောင် တစ်ချက်တည်း တိကနဲပြတ်အောင်ခုတ်နိုင်တာဆိုတော့ မင်းလည်ပင်းများတော့ အပျော့ပေါ့ကွယ်”

မိန်းမကြီးက ချိန်းချောက်လိုက်ပြန်သည်။

ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်မယ့်ပုံပေါ်နေ၍ ပုချိုက ကလန်ကဆန်မလုပ်တော့ပေ။ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းလမ်းကိုတော့ ပုချိုက အမြဲမပြတ်စောင့်ကြည့်နေပေ၏။ ဇော်ဇော်မှာ ကြောက်လန့်နေသောကြောင့် အားကိုးရမည့်ပုံမပေါ်ပေ။

အလီက ဇော်ဇော်လက်ကိုဆွဲကာ လှေကားဆီခေါ်သွားလေသည်။ အဘွားကြီးက ပုချိုလက်ကိုဆွဲရင်း နောက်မှပါလာ၏။

လှေကားရင်းအရောက်တွင်-

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အရင်တက်နှင့်အလီ၊ လေးယောက်အလေးဒဏ်ကို လှေကားက ခံနိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

အလီက ဇော်ဇော်လက်ကိုဆွဲကာ လှေကားကိုစတက်သည်။

လှေကားက ညာဖက်သို့စောင်း၍ ယိုင်နေ၏။ လှေကားခြေခင်းများမှာလည်း ပြုတ်ကျသည်က ပြုတ်ကျနေသည်။ အထစ်စုံ အောင်မရှိတော့ပေ။ လှေကားလက်ရမ်းတစ်ခုလည်း မရှိတော့။ လှေကားထစ်များတွင် ခြများစွဲလျက်ရှိသည်။ လူတက်လိုက်သည်နှင့် ပြုတ်ကျတော့မည်သဖွယ် ယဲ့ယဲ့သာရှိသောလှေကားတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ဇော်ဇော်က လှေကားကြီးကိုမော်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ လှေကားထစ် နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ်လောက်ကို ကျော်လွန်နိုင်ပါမှ အပေါ်ထပ်ကိုရောက်ပေမည်။ အပေါ်ထပ်သည်လည်း ညွတ်နေသော ကြမ်းခင်းက ကျိုးပေါက်နေသေးသည်။

“မင်းရှေ့က အရင်တက်၊ လှေကားထစ်တွေပေါ်က နှစ်ယောက် တပြိုင်တည်း နင်းလို့မဖြစ်ဘူး၊ တက်လေ”

အလီက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့ သရဲလုပ်ခြောက်ဖို့ ရည်ရွယ်၍ခေါ်လာခဲ့သော အလီသည် ယခုတော့ ပုံပြောင်းနေပေပြီ။ အလီကိုယ်တိုင်က သရဲဖြစ်နေကာ သူတို့ အသက်အန္တရာယ်ကိုပင် ချိန်းချောက်နေပါကော။

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

ဇော်ဇော်က မရဲတရဲဖြင့် လှေကားပထမဆုံးအထစ်ကို စမ်းတက်ကြည့်လိုက်သည်။ လှေကားက ကျွဲကနဲမြည်ကာ အနည်းငယ်နိမ့်ကျသွား၏။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျိုးမကျပါဘူး၊ တက်-တက်၊ ရဲရဲသာတက်”

ဇော်ဇော်က လက်ရမ်းရှိနေသေးသည့်ဖက်ကိုကပ်ကာ လက်ရမ်းကို အားပြုကိုင်၍တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်တက်လာခဲ့သည်။ အလီက နောက်မှ ကပ်၍ပါလာလေသည်။

ခုနစ်ထစ်တက်ပြီး၍ ရှစ်ထစ်မြောက်လှေကားထစ်တွင် ဇော်ဇော်ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားရ၏။ ရှစ်ထစ်မြောက်လှေကားထစ်မှာ မရှိတော့ပေ။ လှေကားထစ်တစ်ထစ်ကျော်၍တက်ပါမှ ရပေမည်။

“ကျော်တက်လိုက်လေကွာ၊ ယောကျ်ားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

အလီက ဇော်ဇော်တင်ပါးကို တို့ရင်းပြောလိုက်သည်။

ဇော်ဇော်က လှေကားထစ်ကွက်လပ်ကိုကျော်၍ တက်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်သည်ထိ နေရာသုံးနေရာတွင် ကျော်တက်ခဲ့ရ၏။ အချို့လှေကားထစ်များမှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲဖြစ်နေ၍ ပြုတ်ကျသွားမည်စိုးကာ အမြန်ပြေးတက်ခဲ့ရလေသည်။

ဇော်ဇော်နှင့်အလီ အပေါ်ထပ်ရောက်သွားပြီ။

အောက်ကိုပြန်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အဘွားကြီးက ပုချိုကို လှေကားပေါ်တက်ခိုင်းနေတာတွေ့ရသည်။ ပုချိုက ဇော်ဇော်တို့တက်သွားပုံကိုမြင်နေရ၍ ဇော်ဇော်လောက်အခက်အခဲမရှိပဲတက်လာနိုင်လေသည်။ ပုချိုသည် လက်ရမ်းပြိုကျနေသောဖက်မှခုန်ချကာ ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးကြည့်သေးသည်။ သစ်သားချောင်းလျှိုထားသောတခါးကြီးကို ရအောင်ဖွင့်ဖို့အချိန်ပေးရမည်ဖြစ်၍ ခုန်ချဖို့စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်၏။

ပြီးတော့- သူတစ်ယောက်တည်းလွတ်အောင်ပြေးလို့မဖြစ်သေးပါ။ ဇော်ဇော်ရှိသေးသည်။ ယခင်က ဇော်ဇော်သည် သူနှင့်အတူ ဘယ်ကိစ္စမဆို တက်ညီလက်ညီလုပ်ခဲ့သော်လည်း ဒီအိမ်ထဲအရောက်တွင် ကြောက်နေပုံရသည်။ အလီတို့သားအမိကို တကယ့်သရဲတွေဟု ယုံကြည်နေပုံရသည်။ ပုချိုကတော့ လုံးဝမယုံပေ။ သူတို့သည် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိ၍ အယုံသွင်းကာ ချိန်းချောက်နေခြင်းသာဖြစ်မည်။

တစ်ချိန်မှာတော့ အလီတို့အားနည်းချက်ကိုတွေ့ရမှာသေချာသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်မှ လွတ်အောင်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထုတ်ရတော့မည်။ ဇော်ဇော်ထားခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်းလွတ်အောင်လုပ်လို့လည်း မဖြစ်သေးပါ။

သည်လိုနှင့် လေးယောက်လုံး အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သွားကြလေသည်။



“သူတို့ကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားမှလားအမေ”

“အေးပေါ့၊ လုံတဲ့အခန်းဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာပဲ”

“အမေ၊ သူတို့လည်း ဆာနေမှာပဲ၊ သူတို့ကိုပါ မြွေသားပေါင်းကျွေးလိုက်ပါလားဟင်”

“ဟင်အင်း- မစားဘူး၊ မစားဘူး”

ဇော်ဇော်က ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ထားပါလေ၊ အစာမစားရလည်း သူတို့ကို မကြာခင် ဟိုကို အရောက်ပို့ရမှာပဲဟာ၊ ထားလိုက်ပါဦး”

“ဟိုကို- ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်ကိုပို့မှာလဲ အဒေါ်ကြီး”

ပုချိုက မေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ပျော်ရမှာပါကွယ်၊ ပျော်လွန်းလို့ ဒီကအကြောင်းတွေတောင် အကုန်မေ့သွားဦးမယ်၊ နောင်တော့ သိရမှာပေါ့၊ ကဲ-ကဲ-လာကြ၊ အခန်းထဲဝင်ကြ”

အဘွားကြီးက လှေကားထိပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ အခန်းထဲသို့ သူတို့ကိုခေါ်သွားပြန်သည်။



နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

အခန်းတစ်ခန်းကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အောက်သိုးသိုးအနံ့ကြီးက ထောင်းကနဲထွက်လာလေသည်။ အခန်းထဲတွင်ရှိနေသောကြွက်များက အလင်းရောင်ဝင်လာ၍ အလန့်တကြားထွက်ပြေးသွားကြသည်။ တချို့ ကြွက်များက သူတို့ခြေထောက်များကိုတိုးတိုက်ကာ အပြင်သို့ထွက်ပြေး သွားလေ၏။

“ဝင်ကြ၊ မင်းတို့ကို နေမကုန်ခင် ပြန်လာခေါ်မယ်၊ ထွက်ပြေးဖို့တော့မစဉ်းပါနဲ့၊ ထွက်ပြေးလို့လည်း မရပါဘူးလေ၊ ပြတင်းပေါက် တွေကို ငါက သစ်သားချောင်းတွေရိုက်ပြီးအသေပိတ်ထားတာ ကြာလှပြီ၊ ကဲ- နေခဲ့ကြပေတော့”

အဘွားကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲရောက်အောင် တွန်းထည့်လိုက်လေသည်။  
ချက်ချင်းမှာပင် တစ်ခန်းကြီးက ဂျမ်းကနဲပိတ်သွားကာ အခန်းတွင်း၌ ဘာမှမမြင်ရအောင် မှောင်အတိကျသွားလေ၏။



အခန်းထဲ၌မှောင်အတိကျနေပေသည်။ ဘာကိုမျှမမြင်ရ၍ ရောက်သည်နေရာတွင် ရပ်နေရသည်။  
လက်အေးအေးကြီးတစ်ဖက်က ပုချိုကိုလာကိုင်လိုက်သည်။

“ဟ- ဘာလဲ”

“ငါပါကွ၊ ပုချို”

ဇော်ဇော်က ပုချိုကို အမှောင်ထဲတွင် စမ်းကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်ဇော်လက်များက အေးစက်ကာ တုန်လှုပ်နေလေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ”

“ပုချို”

“ဟေ-”

“မျက်လုံးတွေ၊ မျက်လုံးတွေ၊ မျက်လုံးကြီးတွေ ငါတို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေတယ်”

“ဟာ- ဟုတ်ပါရဲ့”

နံရံတွင်ရော ကြမ်းပြင်တွင်ပါ နီရဲသောမျက်လုံးလေးများက သူတို့ကို စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဘာ-ဘာတွေလဲ၊ ငါတို့တော့ ဒုက္ခပါပဲပုချို”

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”

“ဟင်- သရဲတစ္ဆေတွေလက်ထဲရောက်နေတာမှ မကြောက်ရတော့ဘူးလားကွ”

“ဘာသရဲတစ္ဆေလဲ၊ ဘာသရဲတစ္ဆေမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကို သက်သက်လိုမိနေတာ၊ သရဲတစ္ဆေဆိုရင် ငါတို့နဲ့ ဒီလိုအကြာကြီးစကား ပြောလို့ဘယ်ရမှာလဲကွ”

“ဒါပေမယ့်- အဒေါ်ကြီးကပြောတယ်လေ၊ ငါတို့ကိုသတ်ပြီး သူတို့လိုသရဲဖြစ်အောင်လုပ်မှာတဲ့”

“မယုံစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဟော-ဟော- ပုချို၊ မျက်လုံးတွေ၊ မျက်လုံးတွေ ငါတို့နားကိုတဖြည်းဖြည်းကပ်လာနေပြီ”

ဇော်ဇော်ပြောတာ မှန်ပေသည်။ အမှောင်ထဲမှာ မျက်လုံးလေးများက သူတို့နှင့်တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာသည်ကို မြင်နေရ၏။

ပုချိုက ကြမ်းပြင်ကို ခြေဖြင့် သုံးလေးချက်ဆောင့်လိုက်သည်။

တကျွဲကျွဲအော်မြည်ရင်း မျက်လုံးများ အခန်းဒေါင်းသို့ပြန်ပြေးသွားသံကြားလိုက်ရ၏။

“ကြွက်တွေပါကွ၊ ကြွက်တွေအမှောင်ထဲကနေ ငါတို့ကိုကြည့်နေတာ၊ မကြောက်ပါနဲ့”

“ငါတို့တော့ဝဋ်လည်တာပဲပုချို၊ ငါတို့က အလီကို သရဲခြောက်တဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာ ထည့်ပြီးထားပြီး စ၊မလို့ခေါ်လာတာ၊ ဒီရောက် တော့ အလီက သရဲအစစ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲကွာ”

“သူတို့သရဲမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းသတ္တိတွေဘယ်ရောက်ကုန်လဲ ဇော်ဇော်၊ သူတို့ပြောတာတွေကို မယုံပါနဲ့ကွ၊ အချိန်ရှိတုန်း ငါတို့လွတ် ရာလွတ်ကြောင်း ရှာကြည့်ကြမယ်”

ဇော်ဇော်ဆီမှ သက်ပြင်းချသံကြီးထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

“ဇော်ဇော် မင်းမျက်လုံးတွေ ခဏမှိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ ပြီးမှ ပြန်ဖွင့်၊ ငါအဲဒီလိုလုပ်တာ အမှောင်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းမြင်လာရပြီ ကွ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ဘီရိုကြီးတစ်လုံး တွေ့တယ်၊ စာကြည့်ခန်းဆိုတော့ စာအုပ်ဘီရိုထင်တယ်၊ မင်းမျက်လုံးခဏမှိတ်ပြီး ငါလုပ်သလို လုပ်ကြည့်”

ဇော်ဇော်က မျက်လုံးကိုခေတ္တပိတ်ထားပြီးမှပြန်ဖွင့်လိုက်ရာ... အမှောင်ထဲတွင် ကျင့်သားရပြီး အခန်းထဲမှမြင်ကွင်းများကို ဝိုးတဝါး မြင်လာရလေသည်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ နံရံတွင်ကပ်နေသောဘီရိုကြီးတစ်လုံးနှင့် ဘီရိုအကြားမှချောင်းကြည့်နေသောကြွက်များ။

ပုချိုက ဘီရိုကြီးအနားသို့လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဘီရိုကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ စာအုပ်အဟောင်းနံ့များထောင်းကနဲထွက်လာကာ ဘီရိုထဲမှကြွက်များ သူတို့ကိုယ်ပေါ်ကိုခုန်ကျော်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

“သတိထားပုချို”

“အေးပါ၊ ဘီရိုထဲမှာတော့ စာအုပ်တွေထင်တယ်၊ ငါ ထုစရာ ရိုက်စရာတစ်ခုခုလိုက်ရှာနေတာကွ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“တခါးကိုပွင့်အောင်ထုမယ်လေ”

“ဟင်- ဒါဆို... ဒီကုလားထိုင်ကြီးကိုဖျက်ပါလား”

“အေး မင်းအကြံမဆိုးဘူး”

ပုချိုက ကုလားထိုင်ကြီးကို မ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။ သုံးလေးကြိမ်ရိုက်ချလိုက်သည့်အခါ ဆွေးနေဟန်တူသောကုလား ထိုင်သည် ခြေထောက်များပြုတ်ထွက်သွားလေ၏။

ပုချိုက ကုလားထိုင်ခြေထောက်အကျိုးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ပြီး သူတို့ဝင်လာရာတခါးကြီးကို ကုလားထိုင်ခြေထောက်ဖြင့် အဆက်မပြတ်ထုနှက်လိုက်လေ၏။ တိတ်ဆိတ်နေသောအိမ်ထဲတွင် ထုရိုက်သံများ တဒုန်းဒုန်းပေါ်ထွက်လာလေသည်။

တခါးကြီးကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါ။

“ပေးလေ၊ ငါတစ်လှည့်ထုကြည့်ဦးမယ်”

“နေဦး၊ တခါးကြီးက သိပ်ခိုင်တယ်ကွ၊ အပြင်ကနေ ကလန့်ထိုးထားသေးတာ၊ ဒါလောက်အိုနေတဲ့အိမ်ကြီး၊ တစ်နေရာရာမှာ ဆွေး နေရမယ်ကွာ၊ နံရံတစ်ခုလုံးကို လိုက်ထုကြည့်မယ်”

ပုချိုက ပြတင်းပေါက်ရှိရာနံရံဖက်ကို ခုံခြေထောက်အကျိုးဖြင့် တဒုန်းဒုန်းလိုက်ထုကြည့်သည်။ အခန်းထဲတွင် ပုချို၏ထုရိုက်သံ၊ ကြွက်များအလန့်တကြားအော်ဟစ်ပြေးလွှားသံများဖြင့် ဆူညံနေတော့၏။

အသံများဆူညံနေသော်လည်း အလီတို့သားအမိရောက်လာသံကိုမကြားရချေ။

“ဒါလောက်စုတ်ပြတ်နေတဲ့အိမ်ကြီးက ဒီတစ်ခန်းထဲကျမှ ခိုင်နေလိုက်တာကွာ- တောက်”

နံရံများမှာ သူထင်သလိုဆွေးမြေ့မနေသည့်အတွက် ပုချိုက မချင့်မရဲဖြစ်နေသည်။

“ငါဘီရိုပေါ်တက်မယ်၊ ဘီရိုပေါ်ကနေ တက်ထုကြည့်ဦးမယ်”

“ဘယ်လိုတက်မှာလဲ”

“ဘီရိုအဆင့်ကို ခြေကန်ပြီးတက်မှာပေါ့၊ မင်းအောက်က နည်းနည်းကိုင်ပြီး ပင့်ပေးထား”

ပုချိုက ဘီရိုသုံးဆင့်ကို တစ်ဆင့်ချင်းတက်ကာ ဘီရိုအမိုးပေါ်ရောက်အောင်ကြိုးစားနေသည်။ ဇော်ဇော်က ပုချိုခြေထောက်များ ကိုထိမ်းကိုင်ရင်း ကူညီပေး၏။

အတက်ရခက်သော်လည်း ကုပ်တွယ်တက်လိုက်သည့်အခါ ပုချိုသည် ဘီရိုအမိုးပေါ်ရောက်သွားလေ၏။

“ဒီမှာ သစ်သားနှစ်ချောင်းအစပ်နေရာက ဟနေတယ်ကွ၊ အလင်းရောင်တောင်နည်းနည်းဝင်နေတယ်၊ အဲဒီနေရာကို ကလန့်ကြည့် မယ်ကွာ”

အိမ်နံရံကိုသစ်သားချောင်းများအလျားလိုက်ကပ်ရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုချိုက နံရံတလျှောက်ကို တုတ်ချောင်းဖြင့် လိုက်ထုကြည့်သည်။

“ဟာ...”

ပုချိုအော်သံနှင့်အတူ နေရောင်စူးစူးက အခန်းထဲသို့ဖြာကျလာသည်။ သစ်သားချောင်းပြုတ်ကျပြီး အောက်ခြေမြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

အလျားလိုက်ရိုက်ထားသော သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်း ပြုတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ နံရံတွင် အရှည်တစ်တောင်ခန့် ကွက်လပ်ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုကွက်လပ်မှ နေရောင်တိုးဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ကျိုးပေါက်သွားသောအပေါက်ကြားမှ လင်းနို့သုံးလေးကောင် ပျံထွက်သွားလေသည်။ သူတို့ကို အမိုးပေါ်မှ မျက်လုံးနီနီလေးများဖြင့် ကြည့်နေသောအကောင်များမှာ လင်းနို့များဖြစ်လေသည်။

“ဒီကနေချောင်းကြည့်ရင် အပြင်ဖက်ကိုမြင်ရတယ်ကွ၊ ကော်တာပဲ”

ပုချိုက အားရဝမ်းသာပြောရင်း ဘီရိုပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဇော်ဇော်ကတော့ ပုချိုလို စိတ်မတက်ကြွမိပါ။ အပြင်ကိုမြင်ရသော်လည်း ဒီလိုနေရာမျိုးကို ကယ်တင်မည်သူရောက်လာဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့် အတွက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘီရိုထဲမှာ စာအုပ်တွေအများကြီးပါလား၊ ဟင်- ဒါပေမယ့် အကုန်ခြံတက်နေတယ်နော်၊ ကြွက်ကိုက်ထားတာလည်း မွစာကြဲနေတာပဲ”

ပုချိုက ဝင်လာသောအလင်းရောင်ဖြင့် ဘီရိုထဲမှမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ အကောင်းတစ်အုပ်နှစ်အုပ်တော့ ကျန်ပါသေးတယ်”

ဇော်ဇော်က စာအုပ်ထူထူကြီးနှစ်အုပ်ကို ကိုင်ပြရင်းပြောလိုက်သည်။

“မှန်း- ဘာစာအုပ်တွေလဲ”

ပုချိုက စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူကာ အလင်းရောင်ကျသည့်နေရာကိုသွား၍ လှန်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်- ဗမာလိုရေးထားတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ တရုတ်စာတွေထင်တယ်”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ ဒီစာအုပ်မှာလည်း တရုတ်စာတွေပဲ”

ပုချိုက စာအုပ်ထူကြီးကို ဘုန်းကန်ပစ်ချကာ ဘီရိုထဲက စုတ်ပြတ်နေသော အခြားစာအုပ်များကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အကုန်လုံး တရုတ်စာအုပ်တွေချည်းပဲကွ၊ ဒီအိမ်က တရုတ်တွေနေသွားတဲ့အိမ်ထင်တယ်”

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲပုချို”

“ဟိုအပေါက်နားပါးစပ်ကပ်ပြီး လာကယ်ပါလို့အော်ရင်ကောင်းမလား”

“အဒေါ်ကြီးနဲ့အလီရောက်လာမှာပေါ့၊ အခု ဒါလောက်ဆူညံ နေရက်နဲ့ရောက်မလာတာက အခန်းထဲက ငါတို့မထွက်နိုင်မှန်းသိလို့ နေနေတာဖြစ်မှာ၊ အပြင်ကိုလှမ်းအော်ရင်တော့ သူတို့ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“တောက်-ကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ၊ ခုမှ ဦးနှောက်ကလည်း အကြံဉာဏ်မထွက်ဘူး”

ပုချိုက သူ့ခေါင်းသူ လက်နှစ်ဖက်နှင့်စုံထုရင်း မချင့်မရဲအော်နေသည်။

ပုချိုအကြည့်က ကြမ်းပြင်တွင်ပြန့်ကျဲနေသော သူတို့ယူဖွဲ့ထားသည့်စာအုပ်များဆီရောက်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖုန်တသော သောအထက်၌ ဘီရိုထဲမှ သူတို့ခွဲထုတ်ထားသော ခြံတက်၊ ကြွက်ကိုက်ထားသည့် စာအုပ်အပိုင်းအစများ၊ စက္ကူစုတ်များပြန့်ကျဲနေလေ၏။

“ဟာ- ဟေ့ကောင်၊ ငါအကြံရပြီ”

“ဘာလဲ”

“မှန်ဘီလူး၊ မှန်ဘီလူး၊ မင်းမှန်ဘီလူးထုတ်စမ်း”

ဇော်ဇော်က အင်အားကပ်ထဲကိုစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်- ငါ့မှန်ဘီလူးမရှိတော့ဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာ ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“ဘာ-”

“ဟုတ်တယ်မရှိတော့ဘူး”

“သွားပါပြီကွာ”

“မှန်ဘီလူးကို မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“အပြင်က ဝင်လာတဲ့နေရောင်ကိုခံပြီး မှန်ဘီလူးနဲ့စက္ကူတွေ မီးလောင်အောင်လုပ်မလို့ပေါ့ကွာ”

“ဟာ... ဒါဆို ငါတို့ပါမီးလောင်သွားမှာပေါ့”

“မီးလောင်ဖို့သာ အရေးကြီးတယ်၊ အခန်းထဲမှမီးလောင်နေရင် အလီတို့ငါတို့ကိုတခါးဖွင့်ပေးမှာသေချာတယ်ကွာ၊ မီးလောင်လို့ သူတို့ ပျာယာခတ်နေတုံး ငါတို့ပြေးလို့ရတယ်၊ တောက်ကွာ- အရေးထဲကျမှ မှန်ဘီလူးက ပျောက်ကျန်ခဲ့ရတယ်လို့”

ပုချိုက ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချထိုင်လိုက်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်လေသည်။

ပုချိုအကြံအစည်မှာ တကယ်ဖြစ်လာလာ၊ မဖြစ်လာလာ၊ စမ်းသပ်ကြည့်သင့်သည်အကြံမို့ မှန်ဘီလူးကိုဂရုမထားမိပဲ ပျောက်အောင် ကိုင်ခဲ့မိသည်ကိုယုံကိုယုံ ဇော်ဇော်အပြစ်တင်မိလေသည်။

ဇော်ဇော်လည်း စိတ်ပျက်စွာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဟာ- ဟေ့ကောင် ပုချို”

ဇော်ဇော်က ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်မှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှအရာတစ်ခု ခံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဇော်ဇော်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှအရာကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာကွာ၊ ဒီမှာမှန်ဘီလူး၊ ငါဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်ထားပြီး မေ့နေလို့”

ပုချိုက ဇော်ဇော်လက်ထဲမှမှန်ဘီလူးကို အားရဝမ်းသာဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကော်တာပဲ၊ ငါပြောသလိုလုပ်ကြည့်မယ်”



သီတာသည် ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုတို့နှင့်လမ်းခွဲ၍ပြန်ပြေးလာပြီး နောက်... လမ်းထဲကစာအုပ်အငှားဆိုင်တွင် ကာတွန်းစာအုပ်များဝင်ငှားသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကာတွန်းစာအုပ်ဖတ်နေခဲ့သည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမှာကျန်ရစ်ခဲ့သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အလီအကြောင်းကိုမေ့သွားလေသည်။ အချိန်တန်လျှင် ဇော်ဇော်တို့နှစ်ယောက်ပြန်လာလိမ့်မည်လို့ပဲထင်နေသည်။

ကာတွန်းတစ်အုပ်ဖတ်ပြီးတော့ ထမင်းစားသည်။

ထမင်းစားပြီး၍ နောက်ထပ်ကာတွန်းတစ်အုပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်လှဲဖတ်နေရင်းမှ အိပ်ငိုက်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

“သီတာ၊ သီတာ၊ ထဦး”

တစ်ဖက်အိမ်က ပုချိုအမေခင်ထားက သီတာကိုလှုပ်နှိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်- ဘာလဲအန်တီ”

“ပုချိုပြန်မလာသေးပါလား၊ နင်နဲ့အတူတူထွက်ဆော့ကြတာမဟုတ်လား၊ ဇော်ဇော်လည်း ပြန်မရောက်သေးဘူးနဲ့တူတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဘယ်မှာကျန်ခဲ့လဲ”

“ကစားရင်းကျန်ခဲ့ကြတာအန်တီ၊ ပြန်လာမှာပေါ့”

“ဟဲ့-အခု တစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ၊ ဒီကောင် ဒါလောက်ကြာအောင် ထမင်းအဆာမခံဘူး၊ ထမင်းတော့ပြန်လာစားမှာပဲ၊ ခုထိ ပြန်မလာလို့ အန်တီစိတ်ပူနေတာ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ သမီးက တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ပြန်လာတာလဲ၊ နင်တို့ရန်ဖြစ်လာကြတာလား”

သီတာအမေကြည်ကြည်ဝေကပါ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

နွေတမာန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

“ရန်မဖြစ်ပါဘူးမေမေ၊ သူတို့က ကျွန်းတောထဲမှာတွေ့တဲ့ကောင်လေးကို သရဲချောက်တမ်းစ၊မယ်ဆိုပြီး နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး ကိုခေါ်သွားကြတာ၊ သမီးက မလိုက်ရဲလို့ပြန်လာတာ”

“ဘာ- နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး”

“သီတာရှိလားဟေ့၊ သီတာ”

ထိုစဉ်... အိမ်ရှေ့မှ ဇော်ဇော်ဖခင်အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင်- သီတာရှိသားပဲ”

ဇော်ဇော်အဖေက အိမ်ထဲဝင်လာကာ သီတာ့ကိုအမြင်တွင် ပြောလိုက်သည်။

“ဇော်ဇော်အခုထိအိမ်ပြန်မရောက်သေးပါလား၊ သမီးတို့ အတူတူသွားကြတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုချစ်အောင်၊ ကျွန်မလည်း ပုချိုပြန်မရောက်သေးလို့ သီတာ့ကိုလာမေးတာ၊ ဇော်ဇော်နဲ့ပုချိုက နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲ သွား ဆော့တယ်တဲ့”

“ဘာ- နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲ ဘာလို့သွားရတာလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ရုံးကထမင်းစားပြန်အလာ လမ်း မှာ ကလေးခိုးဂိုဏ်းတစ်ခုဖမ်းမိတဲ့သတင်းရလို့ ကလေးတွေအတွက် စိတ်ပူပြီး သတိပေးမလို့မခင်ထား”

“ရှင်- ကလေးခိုးဂိုဏ်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးတွေကို အမျိုးမျိုးသွေးဆောင်ဖျားယောင်းပြီး ဖမ်းခေါ်နေတဲ့ဂိုဏ်းဝင်တွေ ရဲစခန်းမှာဖမ်းမိထားတယ်၊ ခုတလော သတင်းစာထဲမှာလည်း ကလေးပျောက်တဲ့သတင်းတွေ ကလေးခိုးဂိုဏ်းဝင်တွေမိတဲ့သတင်းတွေ အများကြီးပါနေတာလေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်”

“ကျွန်မလည်း သတိထားမိတယ်ကိုချစ်အောင်”

“ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးကိုတော့ ဒါမျိုးတွေရောက်မလာနိုင်ဘူးထင်တာ၊ ဒီနေ့မနက် ဈေးနားမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မုန့်ကျွေး ပြီး ညာခေါ်သွားဖို့လုပ်နေတုံး ရဲကမသင်္ကာလို့ခေါ်စစ်ရာက ဖမ်းမိတာတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့သုံးယောက်ကို စိတ်ပူပြီး ပြန်လာသတိပေး တာ”

ထိုစဉ် သီတာ့ဖခင်ကိုဗလ အိမ်နောက်ဖက်မှထွက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

ကိုဗလကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟင်- ပုချိုတို့က နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို ဘာလို့သွားရတာလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးသရဲချောက်လို့ လူကြီးတွေတောင် ဝေးဝေးကရှောင် နေတာ၊ သမီးက မတားဘူးလား”

“သူတို့က အလီဆိုတဲ့ကောင်လေးကို အိမ်ကြီးထဲမှာပိတ်ထားပြီး စ၊မလို့ပါဖေဖေ”

“အလီဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

သီတာက အလီနှင့်တွေ့ပုံတွေနည်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“အလီဆိုတာ ကလေးခိုးဂိုဏ်းက တည်ကြည်လုပ်ထားတဲ့ ကလေးဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေရဲ့၊ အလီက အရမ်းကြောက်တတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကိုသွားတယ်ဆိုတာတော့ စိုးရိမ်စရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကိုဗလ၊ ပုချိုက ဘယ်တော့မှ ထမင်းစားချိန်ကို အကျော်ခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လောက်ဆော့ဆော့ ထမင်းစားချိန် မှာ ပြန်လာစားတာပဲ၊ အခုနေ့လည်တစ်နာရီတောင်ထိုးပြီ၊ ကျွန်မလည်း စိတ်ပူလို့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကိုလိုက်သွားတာ ကောင်းမယ်ကိုချစ်အောင်”

“ဟုတ်တယ်လိုက်သွားရအောင်”

“သမီးလည်းလိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

“ဒါဆို သူ့အဖေကိုလည်း လိုက်ခိုင်းဦးမှ”

ကိုဗလစက်ဘီးထုတ်နေစဉ်တွင် မခင်ထားက တစ်ဖက်အိမ်ကိုပြန်ကာ ပုချိုအဖေကိုတုပ်ဖားကို ကိုဗလ၊ ကိုချစ်အောင်တို့နှင့်အတူ လိုက်သွားရန်သွားပြောသည်။

ခဏအကြာတွင် ကလေးအဖေသုံးယောက် စက်ဘီးတစ်စီးစီဖြင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဖက်ထွက်သွားကြလေသည်။ သီတာက သူ့အဖေစက်ဘီးနောက်တွင် ထိုင်လျက်ပါသွားသည်။

ဇော်ဇော်အမေမဖြူဖြူသန့် သီတာတို့အိမ်ရောက်လာကာ မိခင်သုံးယောက် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြောဆိုကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။



ဇော်ဇော်နှင့်ပုချိုသည် ဘီရိုထဲမှစာအုပ်များအားလုံးကိုဆွဲထုတ်ကာ စာအုပ်ထဲမှစက္ကူများကိုဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။ စက္ကူအားလုံးမှာ မီးလောင်ရန်မလွယ်။ အချို့စာအုပ်များမှာ ခြေများတွယ်ထား၍ စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည်။

ပုချိုက စက္ကူစအချို့ကို နေရောင်ကျလာရာအောက်တွင် စုပုံလိုက်သည်။ ဇော်ဇော်က စက္ကူများမီးလောင်လွယ်ရန် ခြောက်သွေ့သော စက္ကူများကိုရွေးထုတ်ကာ ချေမွပစ်နေ၏။

သူတို့ရောက်နေသည့်အခန်းမှာ အိမ်ကြီး၏အနောက်ဖက်ခြမ်း၌ရှိသည်။ နေ့လည်တစ်နာရီတွင် နေက အနောက်ဖက်သို့စောင်းကျသွားပြီမို့ အခန်းထဲသို့ နေရောင်တိုက်ရိုက်စွေကျနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဇော်ဇော်ရာ၊ ပုချိုပါ အရမ်းဆာလောင်နေကြပြီ။ ထမင်းစားချိန်ကို အများကြီးကျော်သွားပြီမို့ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဆာနေကြ၏။ ဒီအတိုင်းထိုင်နေတာထက်စာရင် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကြံစည်နေတာက စိတ်သက်သာသေးသည်မို့ ကြိမ်ကြိမ်ရာလုပ်နေမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်မီးလောင်သွားပါကလည်း သူတို့လွတ်ချင်မှလွတ်မြောက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အလီတို့က တခါးကိုဖွင့်ပေးချင်မှပေးပေလိမ့်မည်။ ယခုလည်း အလီတို့သားအမိအသံမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ပုချိုကတော့ မီးလောင်လို့ အပြင်ဖက်နံရံကြီးပြိုကျသွားလျှင် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ ခုန်ချဖို့စိတ်ကူးထားသည်။ အောက်ကိုခုန်ချလျှင် သေတော့မသေနိုင်၊ ကျိုးရုံပဲ့ရုံလောက်ပဲရှိမည်ဟုထင်သည်။

ပုချိုသည် မှန်ဘီလူးကို နေရောင်လာရာဖက်သို့ မျက်နှာပြုကိုင်ကာ အပူဓာတ်ရအောင်စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ မှန်ဘီလူးမှ တစ်ဆင့် ကျရောက်လာသော နေရောင်စူးစူးက စက္ကူများပေါ်သို့ထိုးကျလျက်ရှိ၏။



ကလေးသုံးယောက်၏ဖခင်များ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးသို့ အသွားလမ်းတွင် ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးကိုဖြတ်သွားရသည်။

ဇော်ဇော်ဖခင်ကိုချစ်အောင်က စက်ဘီးကိုရုံးထဲထိစီးသွားကာ လိုလိုမယ်မယ် ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကို အကျိုးအကြောင်းဝင်ပြောပြလိုက်သည်။

“ခက်တာပဲ၊ ဒီကလေးတွေကလည်း သရဲချောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့အိမ်ကြီးထဲကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာသွားပြန်ပြီ၊ အေးဗျာ-ကိုချစ်အောင်တို့သွားကြည့်လို့ တစ်ခုခုအကြောင်းထူးရင် ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ယောက်လာအကြောင်းကြားလှည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌ ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကလေးခိုးဂိုဏ်းဒီဗြို့ထိရောက်နေတာသတင်းကြားလို့ စိတ်ပူလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီကိစ္စအတွက် ရပ်ကွက်လုံခြုံရေး ဂရုစိုက်ဖို့ အထက်ကညွှန်ကြားတဲ့စာကို အခုပဲဖတ်နေတာ၊ ကလေးမိဘတွေကို အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ဒီအကြောင်း သတိပေးရဦးမယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“သွား-သွား၊ ခင်ဗျားတို့ တော်တော်နဲ့ပြန်မလာရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကယ်နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ”



ပုချိုလက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသောမှန်ဘီလူးဆီမှအပူဓာတ်က စက္ကူစများဆီ တစစကူးစက်နေသည်။

စက္ကူစများဆီမှ မီးခိုးငွေ့လေးများထွက်လာသည်။

ခဏအကြာတွင် မီးညွန့်လေးတစ်ခုတက်လာ၏။

“ဟော- ဟော- လောင်ပြီကွ၊ လောင်ပြီ”

ပုချိုက အားရဝမ်းသာအော်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း အနီးမှစက္ကူစများကို လောင်လက်စမီးညွန့်ပေါ်တွင် ထပ်တင်လိုက်သည်။

“လောင်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတို့ပါ ရောပါသွားဦးမယ်၊ တခါးဖွင့်ပေးအောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မင်းက အလီကိုလှမ်းခေါ်ကွာ၊ အခန်းထဲမှာမီးလောင်နေလို့ တခါးဖွင့်ပေးပါလို့အော်၊ အလီနဲ့သူ့အမေဝင်လာရင် ငါက ဒီတုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်ချပြီး ထွက်ပြေးကြမယ်”

“အဒေါ်ကြီးလက်ထဲမှာ ဓားကြီးနဲ့နော်”

“ဇော်ဇော်၊ ကြောက်နေလို့တော့ ဘာမှထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောသလိုလုပ်စမ်းပါကွာ”

ဇော်ဇော်သည် သူ့ထက်သတ္တိရှိပြီး၊ ကြံတတ်ဖန်တတ်တဲ့ပုချိုကို အထင်ကြီးသွားလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုချိုအကြံအတိုင်းလုပ်တာ သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ မီးပုံပိုကြီးလာစေရန် သူ့ကိုယ်တိုင် စက္ကူစများကို မီးပုံထဲပစ်ထည့်လိုက်၏။

နေရာသီ၏အပူဒဏ်ကြောင့်ရော၊ မွန်းတည့်နေ၏အရှိန်၊ အိုဟောင်း၍ကြွတ်ရွှေနေသောသစ်သားများကြောင့် မီးအရှိန်က တဟုန်ထိုး တက်လျှက်ရှိသည်။ ကြမ်းပြင်ကိုပင်မီးစွဲနေပေပြီ။

“သွား-သွား- အလီတို့ကို လှမ်းခေါ်တော့”

ဇော်ဇော်က အပြင်မှပိတ်ထားသောတခါးမကြီးဆီပြေးသွားကာ တဝုန်းဝုန်းထုလိုက်သည်။

“အလီ- အလီ၊ တခါးဖွင့်ပါဦး၊ တခါးဖွင့်ပေးပါဦး၊ ဒီမှာ မီးလောင်နေပြီ၊ အခန်းထဲမှာမီးလောင်နေပြီ”

ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။



ကလေးများအမေသုံးယောက်သည် သီတာတို့အိမ်တွင် စကားပြောရင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ယခုတလောကြားကြားနေရသော ကလေးပျောက်ဆုံးမှုများအကြောင်းကိုပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အနယ်နယ်အရပ် ရပ်တွင် ကလေးများပျောက်ဆုံးခြင်း၊ လိမ်ညာ၍အခေါ်ခံရခြင်းများကို သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရ၍ သိနေကြရသည်။

သူတို့မြို့ကလေးမှာတော့ ကလေးပျောက်ဆုံးမှုသတင်းကို တစ်ခါမှမကြားရပါ။ ဒါမျိုးက မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာသာ ဖြစ်တတ်တာဟု ထင်မိကြလေသည်။

ယနေ့မှ ကိုချစ်အောင်ယူလာသောသတင်းအရ သူတို့မြို့လေးတွင် မနက်က ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖျားယောင်းခေါ်ဆောင်သည့်အ အတွက် ကလေးခိုးဂိုဏ်းဝင်များဖမ်းမိတဲ့အကြောင်းကို သိရခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်ဇော်၊ ပုချိုနှင့်သီတာတို့မှာ ရပ်ထဲရွာထဲတွင် အလည်ဝယ်ဆုံးကလေးများဖြစ်သော်လည်း တကယ်တန်းကျတော့ လူမမယ်အရွယ် မူလတန်းကျောင်းသားကလေးများသာဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ လည်လည် သူတို့ထက်လည်တဲ့ လူကြီးများနှင့်တွေ့လျှင် ခံရမည်သာဖြစ် သည်။

မိခင်သုံးယောက်သည် ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် အိမ်မှဘာမသိ ညာမသိထိုင်စောင့်နေရသည်ကို စိုးရိမ်လာသည်။

“ဝေတော့ အကျိုးအကြောင်းသိရအောင် လိုက်သွားချင်တယ်၊ ကလေးတွေအတွက်လည်း စိတ်ပူတယ်”

ဇော်ဇော်အမေကြည်ကြည်ဝေက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ထမင်းစားချိန်လွန်တဲ့အထိပြန်မလာကတည်းက ထားလည်းစိတ်ပူနေတာ၊ ဘာများဖြစ်နေကြလဲမသိဘူး၊ လိုက်သွား ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကဲပါလေ၊ ဒါဆိုလိုက်သွားတာပေါ့”

သုံးယောက်သားသဘောတူညီကာ ထီးကိုယ်စီဆောင်းလျှက် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆီသို့ ခြေလျင်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။



ဇော်ဇော်က အလီတို့ကိုအော်ခေါ်နေစဉ်တွင် ပုချိုက ပျက်စီးသွားသောကုလားထိုင်အကျိုးအပဲ့စများကို မီးပုံပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

အပြင်မှ ပြေးလွှားလာသည့်အသံများကိုကြားရ၏။

တခါးကလန့်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည့်အသံကို ကြားရသည်။

တခါးပွင့်သွားပြီး အလီနှင့်သူ့အမေ အခန်းဝမှာပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့- ကလေးတွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ အမလေး- မီး... မီး”

“အဘွားကြီး... ဒီမှာမီးတွေလောင်နေပြီဗျ၊ ကြည့်လုပ်ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအခန်းထဲက ထွက်မှဖြစ်မယ်”

“ဟင်... မီး... မီးက ဘာလို့လောင်ရတာတုံး၊ နင်တို့လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“ဒီကောင်တွေကို မြန်မြန်ပညာပေးမှဖြစ်မယ်အမေ၊ ဒီကောင်တွေ တော်တော်လည်တယ်”

ပုချိုက မီးစွဲလောင်နေသော ကုလားထိုင်သစ်သားစကြီးကို ဆွဲကိုင်ရင်း အပေါက်ဝသို့ထွက်လာသည်။

“အလီ၊ မင်းတို့ဖယ်ကြ၊ ငါတို့ ဒီအခန်းထဲက ထွက်မှဖြစ်မယ်”

“မရဘူး၊ ပေးမထွက်နိုင်ဘူး၊ နင်တို့ထွက်ပြေးမှာပေါ့၊ နင်တို့ကို အလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူးဟဲ့”

“ဒီအခန်းထဲမှာနေရင် ကျွန်တော်တို့ မီးလောင်သွားမှာပေါ့ဗျ”

အခန်းထဲတွင် လောင်နေသောမီးက တစ်တစ်ဆိုးဝါးလာရာ ကြမ်းပြင်ကိုစွဲပြီး ကြမ်းပြင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညွတ်ကျလာလေပြီ။

ကြွက်များကလည်း ဆောက်တည်ရာမရ ပြေးလွှားနေကြသည်။

ပုချိုက မီးလောင်စကြီးကိုကိုင်ရင်း အခန်းဝသို့ထွက်လိုက်သည်။

“ဖယ်- ခင်ဗျားတို့ဖယ်”

အခန်းဝမှာ ပိတ်ရပ်နေသည့် အလီတို့သားအမိကိုပြောလိုက် သည်။

“မဖယ်ဘူးဟဲ့၊ မဖယ်ဘူး၊ နင်တို့ဟာ နင်တို့ မီးလောင်သေပေစေ၊ နင်တို့မီးလောင်သေမှ နင်တို့အသား ကင်ပြီးသားကို ငါတို့စားမယ်၊ ဟီဟီဟီ...”

“အဘွားကြီး၊ ခင်ဗျားအရူးမကြီးပဲ၊ ကောင်းကောင်းပြောနေလို့မှ မဖယ်ဘူးဆိုရင်”

ပုချိုလက်ထဲမှ မီးစွဲသစ်သားစက မြောက်တက်သွားလေသည်။



“ဟာ- ဟိုမှာ မီးတွေ... မီးတွေ...”

ကိုတုပ်ဖားက နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ လိပ်တက်လာသောမီးခိုးများနှင့် မီးစွယ်မီးညွန့်များကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်းပြောလိုက်သည်။

စက်ဘီးသုံးစီးသည် အိမ်ကြီးဆီအရောက်အလျင်အမြန်နှင်းခဲ့ကြလေ၏။

ကိုတုပ်ဖားက စက်ဘီးကို ဒေါက်ပင်ထောက်တော့ပဲ မြေကြီးပေါ်လှဲချထားခဲ့ကာ အိမ်ကြီးဆီပြေးသွားလေသည်။

“သား- သား- ပုချို၊ မင်း အိမ်ကြီးထဲမှာရှိသလား”

“ဇော်ဇော်၊ သားရေ”

“ပုချိုရေ... ဇော်ဇော် နင်တို့အထဲမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ထွက်ခဲ့၊ ထွက်ခဲ့”

အော်သံမျိုးစုံက ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။ အိမ်အတွင်းမှလည်း လဲပြိုသံ၊ ကျိုးကျသံနှင့် မီးများတဖျစ်ဖျစ်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကိုဗလက ခြံစည်းရိုးတိုင်ကြီးတစ်ခုကိုဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးဆီသို့ပြေးသွားကာ ပိတ်ထားသောအိမ်တခါးမကြီးကို တိုင်ဖြင့်ထိုးနှက်၍ဖွင့်လိုက်သည်။

တခါးမကြီးက အစပိုင်းတွင် တုတ်တုတ်မှမလှုပ်။



နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

ကိုတုပ်ဖားနှင့်ကိုချစ်အောင်ပါဝင်ကူ၍ တခါးကိုရိုက်ဖျက်ကြသည်။

ယောက်ျားသုံးယောက်အင်အားဖြင့် ဆယ်ချက်မကဆောင်ချလိုက်သည့်အခါမှ အတွင်းမှကလန်ထိုးထားသောတခါးမှာ ပွင့်ထွက်သွားလေ၏။

တခါးပွင့်သွားသည်နှင့်... အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး မီးစွဲလောင်နေသည့်မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရလေသည်။



ပုခိုက မီးစွဲနေသော ကုလားထိုင်သစ်သားစဖြင့် အဘွားကြီး နဖူးကိုရိုက်ချလိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေးတော်”

အဘွားကြီးမျက်နှာမှသွေးများစီးကျလာကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးများစို့ရွဲသွားလေသည်။ မျက်နှာကိုအုပ်ကိုင်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ယိုင်လဲကျသွားသည်။

အလီက ပုခိုကို ဝင်လုံးလိုက်သည်။

အလီရိုက်ချလိုက်သောကြောင့် ပုခိုလက်ထဲမှသစ်သားစ လွတ်ကျသွား၏။

“ဇော်ဇော်၊ ပြေး- ပြေး”

အလီနှင့်လုံးထွေးနေရင်းမှ ပုခိုက အော်ပြောလိုက်သည်။

အောက်ထပ်မှ တခါးကိုထုနှက်သံများနှင့် သူတို့ကိုခေါ်သံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဇော်ဇော်”

“ပုခို”

“သား- မင်းတို့အထဲမှာရှိသလား”

ဖခင်များအော်သံကြောင့် ဇော်ဇော်နှင့်ပုခိုအားတက်သွားကြသည်။

ပုခိုက အလီနှင့်နုပမ်းလုံးနေဆဲ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေသောအဘွားကြီးက ကုန်းထလာသည်။ လေးဖက်ထောက်၍ ဇော်ဇော်ရှိရာချဉ်းကပ်လာ၏။

“ဇော်ဇော်၊ ပြေး-ပြေး၊ မင်းပြေးနှင့်”

“သားရေ ဇော်ဇော်”

“ပုခို၊ ပုခို၊ သား- ခင်မောင်ချို”

ဇော်ဇော်က လှေကားထိပ်ဆီပြေးခဲ့သည်။ လှေကားအထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး မီးစွဲနေပေပြီ။ ကြမ်းပြင်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း အိကျလျက်ရှိသည်။

ဇော်ဇော်သည် ပြိုကျလှဆဲလှေကားပေါ် အမြန်နှင့်တက်လိုက်၏။

“သား-ဇော်ဇော်၊ အမြန်ဆင်းခဲ့၊ အမြန်ပြေးဆင်းခဲ့”

အောက်ထပ်တွင်ရောက်နေသော သူ့အဖေ ဦးချစ်အောင်နှင့်အတူ ဦးဗလနှင့်ဦးတုပ်ဖားတို့ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇော်ဇော်က လှေကားအတိုင်းပြေးဆင်းခဲ့၏။

အောက်ရောက်ရန် လေးငါးထစ်အလိုတွင် အပေါ်ပိုင်းမီးစွဲနေသောလှေကားကြီးက ဝုန်းကနဲပြိုကျသွားသည်။

ဇော်ဇော် ကြမ်းပြင်ပေါ်ဒလိမ့်ကောက်ကွေးကျသွားလေ၏။

ကိုချစ်အောင်က ဇော်ဇော်ကို ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်နှင့်ခေါင်းကိုဆောင်မိသဖြင့် ဇော်ဇော်ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးသွေးချင်းချင်းနီသွားလေသည်။

ဇော်ဇော်က ဖခင်ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ၊ ပုခို၊ ပုခို၊ အပေါ်ထပ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ၊ သရဲတွေနဲ့၊ သရဲတွေနဲ့ကျန်ခဲ့ပြီဖေဖေ”

ဇော်ဇော်က ထိုစကားကိုအားတင်းပြောလိုက်ပြီးနောက် သတိလစ်မေ့မျောသွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်... အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ ပြိုကျလာလေသည်။

“အပြင်ထွက်၊ အပြင်ကိုအမြန်ထွက်ကြ”

ကိုဗလက ဇော်ဇော်ကိုပွေ့ချီထားသည်ကိုချစ်အောင်ကို အတင်းဆွဲထုတ်သွားသည်။

ထိုစဉ် အပေါ်ထပ်နံရံများရော အမိုးပါ တစ်စစ်ပြုတ်ကျလာလေသည်။ တဂုန်းဂုန်းတခိုင်းခိုင်းအသံများ ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ဆူညံသွားလေ၏။

“ကိုတုပ်ဖား၊ ထွက်-ထွက်၊ အပြင်ကိုထွက်”

သားဇောဖြင့် အပေါ်ထပ်ကိုတက်ရန် ကြိုးပမ်းနေသောကိုတုပ်ဖားကို ကိုဗလက နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာကာ အတင်းဆွဲခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

“သား-သား- ပုချို၊ ခင်မောင်ချိုရေ”

သူတို့အားလုံးအပြင်ကိုရောက်သည်နှင့် အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မီးစွယ်မီးညွှန်များတဟုန်းဟုန်းတောက်ရင်း ပြိုကျသွားလေတော့သည်။



နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆီမှ မီးစွယ်မီးညွှန်များ၊ မီးခိုးလုံးများကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှလူများ အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။

မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးခြင်း၊ လူမနေသော အိမ်အိုဟောင်းကြီးဖြစ်ခြင်း၊ ဘေးတွင် ကူးစက်လောင်ကျွမ်းစရာ အဆောက်အဦးမရှိခြင်းတို့ကြောင့် အိမ်ကြီးမီးလောင်သည်ကို သည်အတိုင်းကြည့်နေလိုက်ရသည်။

မီးငြိမ်း၍ ပြာကျသွားမှ အဖြစ်အပျက်အစုံကို လူတွေသိလိုက်ရသည်။

အချိန်မီအောင်လိုက်လာသော်လည်း မိခင်သုံးယောက်သည် မီးလောင်ပြင်ဖြစ်နေချိန်ကျမှ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆီရောက်လာကြလေသည်။

ပုချိုတစ်ယောက် မီးလောင်နေသောအိမ်ကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုသိလိုက်ရသည်တွင် အမေဖြစ်သူမခင်ထားမှာ အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း တက်ချက်သွားလေတော့သည်။

ဇော်ဇော်မှာလည်း သတိလစ်မေ့မျောနေ၍ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို မေးမြန်းဖို့မဖြစ်နိုင်သေးပေ။

သီတာပြောပြသမျှ ကျွန်းတောထဲတွင်တွေ့သောကလေးငယ်ကို စုချင်နောက်ချင်၍ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆီခေါ်သွားသည် ဇာတ်လမ်းကိုသာ သိရသေးသည်။

သတိလစ်နေသောဇော်ဇော်ကို မြင်းလှည်းတစ်စီးငှား၍ ဆေးရုံပို့လိုက်ရသည်။

မကြာခင်တွင် တာဝန်ရှိသူများရောက်လာကာ မီးလောင်မြေကိုရှင်းလင်းကြသည်။

မီးလောင်ပြင်ထဲမှ အလောင်းသုံးလောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ပုချိုအလောင်းကို ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမပျက်ယွင်းပဲတွေ့ရသည်။

ကျန်အလောင်းနှစ်လောင်းကိုကြည့်၍ တာဝန်ရှိသူများကိုယ်တိုင် မဟေဠိဖြစ်သွားရလေသည်။ အလောင်းနှစ်လောင်းမှာ မီးလောင်ကျွမ်းထား၍ အသားစများမရှိတော့။ အရိုးများအဖြစ်သာ တွေ့ရပေသည်။ အရိုးများမှာလည်း မီးကျွမ်းပြီးသားဖြစ်နေလေသည်။

တပြိုင်တည်းမီးလောင်ခံရသောလူသားသုံးယောက်အလောင်းများ မတူညီပဲခြားနားနေသည်မှာ စဉ်းစားဖွယ်ရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ပုချိုအလောင်းက မီးလောင်ခံထားရသော်လည်း ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမပျက်ယွင်း၊ ရုပ်ရည်ကိုခန့်မှန်းလို့ရသေးသည်။ ကျန်နှစ်လောင်းကတော့ အရိုးစုချည်း သက်သက်သာကျန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မီးကျွမ်းနေသောအရိုးစုနှစ်ခုမှာ... တစ်ခုက မိန်းမအရိုးစုဖြစ်ပြီး အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အလောင်း၏သွားများတွင် ရွှေသွားသုံးချောင်းကိုတွေ့ရသည်။ ကျန်တစ်လောင်းမှာ ကလေးအလောင်းဖြစ်ပြီး အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်ခန့်ယောကျာ်းလေးတစ်ယောက်၏အလောင်းဖြစ်လေသည်။

လူမနေသောအိမ်ကြီးထဲမှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့်ကလေးတစ်ယောက်မည်သို့ရောက်ရှိနေသည်ကို မည်သူမှမခန့်မှန်းတတ်ပေ။

နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

ဇော်ဇော်သတိမလစ်ခင်ပြောသွားသော... “ပုချို သရဲတွေနဲ့ ကျန်တယ်”...ဆိုသည်စကားမှာလည်း စဉ်းစားဖွယ်ဖြစ်နေသည်။  
ဇော်ဇော်သတိရလာမှသာ အကြောင်းစုံမေးမြန်းနိုင်ပေတော့မည်။



ဇော်ဇော်သည် ၂၄နာရီလုံးလုံး သတိလစ်နေခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်မှ သတိပြန်ရလာသည်။

ဇော်ဇော်ပြန်ပြောပြသောအဖြစ်များက စဉ်းစားစရာအချက် များစွာပါဝင်နေလေသည်။

ဇော်ဇော်က သူတို့သည် သရဲသားအမိနှင့်တွေ့ခဲ့သည်ဟုဆိုလေသည်။ သူတို့ အပျော်သဘောစ၊ဖို့နောက်ဖို့ခေါ်သွားသော ကောင်လေးကိုယ်တိုင်က သရဲလေးဖြစ်နေသည်ဟုဆိုသည်။ အလီဆိုသောကလေးသရဲလေးက သူတို့ကို နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆီရောက် အောင် ပရိယာယ်ဆင်၍ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောပြသည်။

ဇော်ဇော်စကားကို အစပိုင်းတွင် မယုံကြည်ခဲ့ကြချေ။ ဇော်ဇော် ကြောက်လန့်ကာ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ထင်ရာမြင်ရာတွေပြောနေ သည်ဟုယူဆကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဇော်ဇော်က သူနှင့်ပုချို၏အတွေ့ အကြုံများကိုပြောပြသည်အခါတိုင်း ရှေ့ပိုင်းတွင်ပြောခဲ့သည် နှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင်ပြန်ပြောနိုင်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ... ရှေ့မိနောက်မိပုဂ္ဂိုလ်များကိုချဉ်းကပ်၍ သဲလွန်စ ရှာဖွေရတော့သည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးတွင် လူနေစဉ်ကအဖြစ်များကို သိမှီသူများမှာလည်း ယခုအခါ အသက်၇၀အရွယ်ပင်ရှိနေကြပြီ။ သိပ်လည်း များများစားစားမကျန်တော့။

ရှေးလူကြီးများအပြောအရ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏မူရင်း ပိုင်ရှင်မှာ တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ တရုတ်ပြည်မှ ရောက်လာသော တရုတ်လူမျိုးစစ်စစ်ကြီးဖြစ်ပြီး မြို့ထဲတွင် ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်လေးဖွင့်ရောင်းခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

“သူ့နာမည်တော့ တို့လည်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အဝိန်ဆိုလား၊ အဟိန်ဆိုလားပဲ”

အဝိန်(သို့မဟုတ်)အဟိန်ဆိုသောတရုတ်ကြီးမှာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးဖွင့်ရောင်းရင်းမှ ကြီးပွားလာရာ မြို့အပြင်ဖက်မှခြံကွက်ကြီးကို ဝယ်လိုက်သည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို ဆောက်သည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ သူ့အိမ်ထောင်ပြုလိုက် သော အမျိုးသမီးမှာ ဤမြို့ကလေးမှ မဟုတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြို့နှင့်ဝေးသောခြံကြီးထဲတွင် သီးခြားနေသောကြောင့်လည်း ကောင်း မြို့မှလူများနှင့် သိပ်မရင်းနှီးခဲ့ချေ။

“အဲ... ပေါက်ဖော်ကြီးယူလိုက်တဲ့မိန်းမကို သူ့ဆိုင်မှာကူရောင်းနေတာ တစ်ခါတစ်ရံတွေ့ရတယ်။ မိန်းမက ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားဖြူဖြူပဲ။ အဲဒီခေတ်က ခေတ်စားတဲ့အတိုင်း ရွှေသွားတွေစိုက်ထားတယ်။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေက သွားကိုရွှေကွပ်ပြီး အလှဆင် တဲ့ခေတ်ကိုး”

“သိပ်မကြာဘူး။ သူတို့ ကလေးလေးတစ်ယောက်မွေးတယ်။ ယောကျ်ားလေးပဲ။ အဲဒီကလေးဟာ အသက်ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ် ရောက်မှ ဆုံးသွားတယ်ကွဲ့။ ဆုံးသွားပုံကလည်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်ခြံကြီးနောက်ဖက်မှာ ရေကန်တစ်ကန်ရှိပါရော။ အဲဒီရေကန်ထဲမှာ ရေဆင်း ကူးလို့ပဲလား။ လှေလှော်ရင်းပဲလားမသိဘူး။ ရေနစ်ပြီးဆုံးတာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကလေးအမေက ကလေးကိုရေထဲဆင်းဆယ်ရင်းက ကလေးရော အမေပါ အသက်ဆုံးသွားရှာတယ်လေ”

ဇနီးနှင့်သား ဆုံးပါးပြီးချိန်တွင် တရုတ်ကြီးစိတ်ဓာတ်ကျသွားကာ ပြည်ကြီးပြန်သွားသည်ဟုဆိုလေသည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို လည်း ရောင်းချခြင်းမပြုပဲ သည်အတိုင်းပစ်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုအဖြစ်များမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မှအဖြစ်များဖြစ်ပါသည်။



လူကြီးသူမများထံမှကြားသိရသောအချက်များနှင့် ဇော်ဇော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအဖြစ်များမှာ အတော်ပင်ကိုက်ညီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ကြီးထဲမှာ တရုတ်ဘာသာဖြင့်ရေးထားသောစာအုပ်များကို တွေ့ရခြင်း၊ မိန်းမကြီးပြောပြခဲ့သောအကြောင်းများက လူကြီးများပြန်ပြောသောအချက်များနှင့် ထပ်တူဖြစ်နေခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့... ဇော်ဇော်တို့တွေ့ခဲ့ရတဲ့သားအမိဟာ ပြည်ကြီးပြန်သွားတဲ့တရုတ်ကြီးရဲ့ သေသွားတဲ့မိန်းမနဲ့ကလေးရဲ့ နာနာဘာဝဝိညာဉ်တွေဖြစ်နိုင်သလား”

ကိုချစ်အောင်က သားတော်မောင်ပြောပြသောအချက်များနှင့် လူကြီးများထံမှသိရသောအချက်များကိုကိုက်ညီကြည့်ရင်းမှ အဖြေရှာကြည့်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကိုချစ်အောင်၊ သရဲတစ္ဆေသာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရင် မီးလောင်ပြီး အလောင်းဘယ်ကျန်မှာလဲဗျာ”  
သီတာဖခင် ကိုဗလက ပြောသည်။

“နာနာဘာဝဆိုတာ အရိပ်အယောင်အဖြစ်သာရှိတာမဟုတ်လား၊ မီးမလောင်နိုင်ဘူးလေ၊ သူတို့ဟာ သာမန်လူသားမို့သာ မီးလောင်လို့သေရတယ်၊ အလောင်းလည်းကျန်နေတာပေါ့ကိုချစ်အောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲစဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... အလို့အမေဆိုတဲ့မိန်းမ ပြောခဲ့တဲ့အဖြစ်က လူကြီးတွေပြန်ပြောတဲ့ တစ်ချိန်က နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကအဖြစ်တွေနဲ့သွားတူနေတယ်ဗျာ”

“ဒါကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကြားဖူးနားဝရှိလို့ အကွက်ဆင်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့- ဟိုတုန်းကနှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမှာ အစေအပါးတွေအများကြီးရှိသေးတယ်ဆိုမဟုတ်လား၊ အစေအပါးတွေထဲက ပြန်ကြားရတာမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒီမိန်းမဟာ ရူးသွပ်နေတဲ့မိန်းမဖြစ်ရမယ်၊ ရူးပြီး နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲဝင်နေရင်းက သူ့ကိုယ်သူ ပေါက်ဖော်ကြီးရဲ့မယားလို့ ယူဆနေတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ကလေးကိုလည်း ဒီအတိုင်းအယုံသွင်းထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ပုချိုဖခင်ကိုတုပ်ဖားကတော့... အလီတို့သားအမိကို ကလေးခိုးဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ထင်ကြေးပေးလေသည်။

“ဒီမြို့မှာ ကလေးခိုးဂိုဏ်းဝင်တစ်ချို့ကို အဲဒီနေ့ကပဲ ဖမ်းမိတယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနေ့မှာပဲ ပုချိုနဲ့ဇော်ဇော်လည်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲကို လိမ်ညာပြီးအခေါ်ခံရတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ သူတို့ဟာ ကလေးခိုးဂိုဏ်းက ခိုင်းထားတဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကလေးအချင်းချင်း ပရိယာယ်ဆင်ပြီးခေါ်တဲ့နည်းက ပိုပြီးထိရောက်မှု ရှိတယ်လေ၊ အလီဆိုတဲ့ကလေးဟာ သူတို့လက်သပ်မွေးပြီး သင်ပေးထားတဲ့ကလေးဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ”

“ကိုတုပ်ဖားထင်မြင်ချက်က အများကြီးသဘာဝကျပါတယ်”

“ပြီးတော့ မိန်းမကြီးနဲ့အလီဆိုတဲ့ကလေးဟာလည်း တကယ့် သားအမိဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အလီဆိုတဲ့နာမည်ဟာ တရုတ်နာမည်မှမဟုတ်ပဲ၊ ကုလားနာမည်ဗျာ”

“အေးဗျာ၊ ဟုတ်ပါရဲ့”

“ဇော်ဇော်နဲ့ပုချိုကို ကြောက်အောင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ပြီး ညကျမှ သူတို့လိုရာ ခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်ထားတာဖြစ်မှာပေါ့၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးက မြို့အပြင်ဖက်ကျပြီး လူမနေတာကြာတော့ လူဆိုးသူဆိုးတွေလွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝင်အောင်းနေနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

“လက်ရမဖမ်းမိလိုက်ပဲ မီးလောင်သွားတာ နာတယ်ဗျာ၊ အသက်ရှင်နဲ့သာဖမ်းမိရင် တစ်ဂိုဏ်းလုံးပေါ်အောင် စစ်ဆေးနိုင်မှာပဲ”

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဖမ်းမိထားတဲ့ဂိုဏ်းဝင်တစ်ချို့ကိုစစ်လိုက်ရင်လည်း အဖြေတစ်ခုခုထွက်လာမှာပါ၊ အင်း... လူမမယ်ကလေးတွေကိုလှည့်စားပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံကိုရောင်းစားနေတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကို မိအောင်ဖမ်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲဗျာ”



### ဒုတိယပိုင်း

အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးစစ်တော့မည်။

ယနေ့သည် အတန်းကျောင်းများ နောက်ဆုံးကျောင်းတက်ရက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းနှစ်ရက်ပိတ်ပြီး တနင်္လာနေ့မှစ၍ အတန်းတင်စာမေးပွဲ စတင်ပေပြီ။ စာမေးပွဲပြီးလျှင် နွေရာသီကျောင်းပိတ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ယနေ့တွင် စာမေးပွဲအတွက် ခုံများရွှေ့ခြင်း၊ ခုံပေါ်တွင် ခုံနံပါတ်များရေးထိုးခြင်း၊ စာသင်ဆောင်များကိုသန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူများအားလုံး လုပ်စရာရှိသည်များကို တက်ညီလက်ညီလုပ်ကာ ပျော်ရွှင်နေကြပေသည်။

အလုပ်များပြီးသွားကြတော့ နွေရာသီတလျှောက်လုံးခွဲခွာရတော့မည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ရင်း ပြောင်ရင်း အတူဆော့ကစားကြရင်းဖြင့် ကလေးများအားလုံးကြွက်ကြွက်ဆူလျှက်ရှိလေသည်။

စတုတ္ထတန်း(က)၏အတန်းပိုင်ဆရာ ဦးဇော်ဇော်အောင်သည် မိမိအတန်းတိုက် သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ထားသည်များ၊ ခုံများတန်းစီ ထားသည်များကို သပ်ရပ်မှုရှိ-မရှိ လိုက်လံစစ်ဆေးလျက်ရှိ၏။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများကတော့ အလုပ်များပြီးသွား၍ အစွမ်းကုန်ပျော်မြူးနေကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေများ ဖြင့်ပက်ကစားကာ ဆူညံနေကြလေသည်။ သောက်ရေအိုးထဲမှရေများဖြင့် ခပ်ပက်ရင်း ကျောင်းဝတ်စုံများလည်း စိုရွှဲနေကြလေပြီ။ နောက်ဆုံး ကျောင်းတက်ရက်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရေပက်နှုတ်ဆက်ရတယ်လို့ ဘယ်သူက စထွင်လိုက်တယ်မသိ။ ဦးဇော်ဇော်အောင်တို့ ငယ် ငယ်ကလည်း သည်လိုပဲမို့ ပျော်နေသောကျောင်းသားကျောင်းသူများကို ကြည့်၍ ဆရာဦးဇော်ဇော်အောင်က ပြုံးမိသည်။

ထိုစဉ် ကျောင်းသူတစ်သိုက်ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်က ငိုနေ၏။

“ဆရာ-ဆရာ၊ သီဟနိုင်က သမီးတို့ကိုလိုက်ပြီး စ၊နေတယ် ဆရာ၊ သူလုပ်လို့ ဒီမှာ အေးမြမြငိုနေရပြီ”

အသွက်ဆုံးမိန်းကလေးကေသီန္ဒယ်က ဆရာဦးဇော်ဇော်အောင်ကိုတိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ သီဟနိုင်ရယ် သမီးနောက်ကျောထဲကို မြွေထည့်တယ်၊ အဟင့်... အဟင့်... ဟီး...”

သီဟနိုင်အနောက်ခံရသောကေသီန္ဒယ်ကလည်း ငို၍တိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဆရာ့ကို ပြောပြပါဦး”

“သီဟနိုင်က မြွေတစ်ကောင်ယူလာတယ်ဆရာ၊ ပြီးတော့... အေးမြမြနောက်ကျောကနေ အင်္ကျီကိုဆွဲဟပြီး မြွေကို အင်္ကျီကြားထဲ ထည့်တာ”

“ဟင်...”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ မဟုတ်ဘူး”

ကေသီန္ဒယ်တို့က တိုင်နေစဉ် အတိုင်ခံရသောကျောင်းသား သီဟနိုင်ရောက်လာကာ အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က စ၊တာပါဆရာ၊ မြွေက တကယ်မြွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အရုပ်မြွေပါဆရာ၊ ဟောဒီမှာ...”

သီဟနိုင်က သူ့လက်ထဲမှရာဘာမြွေရုပ်ကလေးကိုပြ၍ ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်မြွေဟုတ်ဟုတ်-မဟုတ်ဟုတ် ငါတကယ်လန့်သွားတာ”

အေးမြမြက သီဟနိုင်ကို ရန်တွေ့ရင်းအော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အေးမြမြတကယ်လန့်ပြီး ငိုတောင်ငိုတယ်”

“ကဲ-တော်ကြ၊ တော်ကြ၊ မင်းတို့ပျော်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ဆရာ မင်းတို့ကိုမဆူချင်ဘူး၊ သီဟနိုင်၊ မင်းမြွေရုပ်လေး ဆရာ့ကိုပြစမ်း”  
ဆရာဦးဇော်ဇော်အောင်က သီဟနိုင်ပေးသောမြွေရုပ်ကလေး ကိုယူကြည့်ရင်း သူတို့ငယ်စဉ်က သီဟနိုင်ကဲ့သို့ အစအနောက်သန်ပုံများကို သတိရလိုက်မိသည်။

“စတယ်နောက်တယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ ကောင်းတယ်သီဟနိုင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အကျီနောက်ကျောထဲမြွေရုပ်ထည့်တဲ့အထိတော့ မနောက်သင့်ဘူးကွ၊ ဆရာတို့ငယ်ငယ်က အစအနောက်လွန်ခဲ့လို့ ဆရာကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရတဲ့ ရင်နှင့်စရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မင်းတို့သိအောင် ဆရာပြောပြချင်တယ်၊ ကဲ-ကဲ- အတန်းသားတွေအားလုံးကို ဒီနားမှာ စုလိုက်ကြစမ်းကွယ်”



“အခုဆရာပြောပြမယ့်အကြောင်းက မင်းတို့ကို ဆူတဲ့အနေနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာငယ်ငယ်က အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို မင်းတို့ နမူနာယူနိုင်အောင် ပြောပြတဲ့သဘောပါ။ ဆရာပြောပြတဲ့အကြောင်းကို နားထောင်ပြီးရင် မင်းတို့သဘောနဲ့မင်းတို့ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြပေတော့၊ ဆရာမှာ ငယ်ငယ်တုံးက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းသီတာတဲ့၊ ဗနာက တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ပုချိုတဲ့၊ ခင်မောင်ချိုလို့လည်းခေါ်တယ်၊ ဆရာတို့ဟာ ငယ်ငယ်က အပျော်အပါးမက်ပြီး သိပ်ဆော့ သိပ်အစအနောက်သန်တဲ့ကလေးတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့ကွယ်၊ ဆရာတို့ လေးတန်းစာမေးပွဲဖြေအပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာပေါ့၊ တစ်နေ့တော့...”

ဆရာဦးဇော်ဇော်အောင်က သူ၏လေးတန်းကျောင်းသားတပည့်များကို ငယ်စဉ် လေးတန်းနှစ်နေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်က ကြုံဆုံခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်လည်းကောင်းပြီး ရင်နှင့်ကြေကွဲဖွယ်ရာလည်းဖြစ်ခဲ့သော ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

အလွန်တရာကြောက်ရွံ့တတ်ပုံရသောကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို စချင်နောက်ချင်စောဖြင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆီခေါ်သွားမိရာမှ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရပုံ၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ထိတ်လန့်ဖွယ်မိန်းမကြီးနှင့်သူ့သားအလီတို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အကြံအစည်များ၊ လွတ်မြောက်ရန်ကြံစည်ရာမှ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြီး အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပုချိုကိုယ်တိုင် မီးလောင်သေဆုံးခဲ့ရပုံများကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဆရာဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ ဆရာသူငယ်ချင်းပုချိုဟာ ဆရာထက်သတ္တိရှိတယ်၊ ကြုံရည်ဖန်ရည်ကောင်းတယ်၊ သူ့အသက်ဆုံးခဲ့တာဟာ ဆရာ့ကိုညှာတာလိုက်လို့သာဖြစ်တယ်၊ ဆရာဟာ ဒီအဖြစ်ကြောင့် သူငယ်ချင်းအတွက်ယူကြုံးမရဖြစ်ခဲ့ရတယ်တပည့်တို့၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဆရာဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိ လူတစ်ဖက်သားကို စတဲ့နောက်တဲ့အလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဆရာ လိမ္မာအောင်ကြိုးစားပြီးနေခဲ့တယ်၊ ဆရာသူငယ်ချင်းက အသက်နဲ့စွန့်ပြီး ဆရာ့ကို အမြင်မှန်ရအောင်လုပ်ပေးသွားတာပေါ့ကွယ်”

ဆရာဦးဇော်ဇော်အောင်က နောက်ကြောင်းများကိုပြန်ပြောရင်း သူငယ်ချင်းပုချိုကို သတိရလိုက်လေသည်။ အဖြစ်အပျက်များမှာ ယခုအချိန်မှတွက်ကြည့်လျှင်... နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တိတိပင်ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ ထိုစဉ်က အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ် လေးတန်းကျောင်းသားလေးဇော်ဇော်သည် ယခု အသက်လေးဆယ်အရွယ် ကျောင်းဆရာဦးဇော်ဇော်အောင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“အဲဒီတော့ လူတစ်ဖက်သား မခံချင်အောင်စတာနောက်တာဟာ ဘာအကျိုးရှိသလဲ၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ အများအတွက်လည်း အကျိုးမရှိဘူးမဟုတ်လားကွဲ၊ ဒါကို မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ဆရာ့အတွေ့အကြုံကိုမူတည်ပြီး စဉ်းစားကြစေချင်တယ်၊ ကြားရဲ့လား... သီဟနိုင်”

“ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ သားနောက်ဆို မစတော့ မနောက်တော့ပါဘူး”

“ဆရာပြောလို့ပြုပြင်တာမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဆရာ့အဖြစ်ကို နမူနာယူပြီးကိုယ်တိုင်စဉ်းစားကြည့်စေချင်တယ်၊ တပည့်အားလုံးကို ဆရာက ဒီအတိုင်းမှာချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

တပည့်လေးများက သံပြိုင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာ”

သီဟနိုင်က ဆရာဦးဇော်ဇော်အောင်ကို မဝံ့မရဲခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲသီဟနိုင်”

“ဆရာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အလီနဲ့သူ့အမေဟာ တကယ်ပဲသရဲတစ္ဆေတွေလားဆရာ”

“ငယ်ငယ်ကတော့ သူတို့က ချိန်းချောက်ပြောဆိုခဲ့တာတွေ ယုံပြီး သူတို့ကို တကယ်သရဲတစ္ဆေတွေလို့ ဆရာယုံခဲ့တယ်ကွဲ့၊ အခုလို အသက်အရွယ်ရောက်တော့ သူတို့ဟာ သရဲတစ္ဆေတွေမဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရလာတယ်လေ၊ သရဲတစ္ဆေသာဖြစ်ရင် မီးလောင် တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သေနိုင်မလဲကွယ်၊ ပြီးတော့ အလောင်းလည်း ဘယ်ကျန်ရစ်ပါ့မလဲ၊ အလီတို့သားအမိက ဆရာတို့ကြောက်အောင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ခဲ့တာဖြစ်မှာပါ”

“သူတို့က ဘာလို့အဲဒီလိုလုပ်တာလဲဆရာ”

“သူတို့ဟာ ကလေးခိုးတဲ့ဂိုဏ်းဝင်တွေဖြစ်မယ်လို့ လူကြီးတွေက တွက်ဆကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကလေးတွေကို အမျိုးမျိုး သွေးဆောင်ဖျားယောင်းပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံကိုရောင်းစားတဲ့ ဂိုဏ်းဂနတွေရှိတယ်ကွဲ့၊ အလီတို့ဟာလည်း လူမနေတဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာခိုအောင်းနေပြီး ဒီမြို့ကကလေးတွေကို ခိုးထုတ်ဖို့ကြံစည်နေတဲ့သူတွေထဲကဖြစ်မယ်လို့ တွက်ဆကြတယ်လေ၊ အဲဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ဆရာက မင်းတို့ကို တစ်ဆက်တည်းမှာချင်တယ်၊ မတွေ့ဖူးမမြင်ဖူးတဲ့သူတွေထဲက ဘယ်လိုလူမျိုးကပဲ သွေးဆောင်သွေးဆောင် လိုက်မသွားကြဖို့ပဲ၊ ကလေးခိုးတဲ့ဂိုဏ်းတွေဟာ အခုခေတ်မှာလည်း ရှိနေသေးတာပဲ၊ လူကုန်ကူးတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးကြတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးပါတယ်ဆရာ”

“အေး- လူကုန်ကူးတယ်ဆိုတဲ့အထဲမှာ ကလေးတွေကို အရွယ်မရောက်သေးပဲ အလုပ်သမားအဖြစ်ခိုင်းစေဖို့ တိုက်တွန်းတာ၊ ပို့ပေး တာတွေလည်း အကြုံးဝင်တယ်လေ၊ ဒီတော့ လူကြီးမိဘကွယ်ရာမှာ တစ်ဖက်သားစကားကိုနားမယောင်ဖို့လည်း လိုတယ်ဆိုတာ သတိပြု ကြပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“ဒါပါပဲကွယ်၊ မင်းတို့စာမေးပွဲဖြေရတော့မယ့်အချိန်မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိကြပါစေ၊ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာလည်း အချိန် ကိုအလဟဿဖြုန်းတီးမပစ်ပဲ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အကျိုးရှိမယ့်ပညာမျိုးကိုလေ့လာကြဖို့ ဆရာမှာချင်တယ်၊ မင်းတို့ခေတ်က ဆရာတို့ငယ်ငယ် ကလိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ နွေရာသီမှာ ကိုယ်ဝါသနာပါရာသင်ကြားဖို့ သင်တန်းတွေရှိနေပြီ၊ ပန်းချီသင်တန်းတို့၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတို့၊ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတို့ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေတဲ့ သင်တန်းတွေလည်းရှိနေပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဆရာပြောချင်တာဒါလောက်ပါပဲ၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အချင်းချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ယိုင်းယိုင်းပင်းပင်းနေကြဖို့မှာချင်တာပါ၊ သွားနိုင်ကြပါပြီ”

“ဆရာ၊ သမီးတစ်ခုမေးပါရစေဆရာ”

မြွေရုပ်ဖြင့်အစခံရ၍ ငိုခဲ့သောကျောင်းသူလေး အေးမြမြက ထမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာများလဲအေးမြမြ”

“အလီက ဆရာတို့ကိုခေါ်သွားတဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆိုတာ ဘယ်နားမှာလဲဆရာ၊ အခုရှိသေးလားဆရာ”

“နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးက အဲဒီကတည်းက မီးလောင်လို့ ပြာကျသွားပြီလေ၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးရှိတဲ့နေရာက တခြား မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မင်းတို့ကျောင်းအပြန်လမ်းမှာ ပန်းခြံတစ်ခုတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ကလေးကစားကွင်းလုပ်ထားတဲ့ပန်းခြံလေ၊ အရင်ကတော့ အဲဒီနေရာဟာ မြို့အပြင်ဖက်က နေရာတစ်ခုပဲ၊ အခုခေတ်မှ မြို့ကွက် ကျယ်လာလို့ မြို့အတွင်းဖက်ရောက်သွားတာ၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး မီးလောင်သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ပိုင်ရှင်မရှိတော့တဲ့မြို့ကြီးကို အာဏာပိုင် တွေက သိမ်းလိုက်ပြီး အများပြည်သူအပန်းဖြေဖို့ ပန်းဥယျာဉ်အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်တာပဲကွဲ့”

“ဪ... ပန်းခြံထဲမှာ ဒါနဲ့တွေ့၊ လျှာတွေ့၊ ဆီးဆောတွေရှိလို့၊ သမီးတို့သွားကစားနေကျပါဆရာ၊ ဆရာပြောပြမှ ပန်းခြံ နေရာဟာ ရှေးတုန်းက နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးရှိခဲ့တဲ့နေရာမှန်း သိရတော့တယ်”

“သမီးတို့အသက်အရွယ်နဲ့ ပြောပြမှသိနိုင်တော့တာပေါ့ကွယ်၊ ဆရာ့အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက ပန်းခြံအဖြစ်ပြောင်းသွားတာကို၊ ပန်းခြံထဲကရေကန်လေးဟာ အိမ်ပိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးရဲ့သားနဲ့ဇနီး ရေနစ်သေခဲ့တဲ့ရေကန်လေးပဲလေ၊ အခုတော့ ရေကန်ဘေးမှာ မြက်ခင်းပြင်နဲ့ခုံတန်းလျားလေးတွေနဲ့ ထိုင်ချင်စဖွယ် ရှုခင်းလှလှလေးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

ကလေးများသည် ယနေ့ ဆရာ့ဆီမှကြားရသောအကြောင်းများမှာ... ထူးဆန်း၍ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူတို့ဆော့ကစားနေကျပန်းခြံနေရာသည် ဆရာပြောပြသောဇာတ်လမ်းထဲမှ အဓိကနေရာဖြစ်နေ၍လည်းကောင်း တအံ့တဩဖြစ်နေကြတော့၏။



ကျောင်းဆင်းလိုက်ပြီ။

မူလတန်းကျောင်းမှ ကလေးများ ကျောင်းဝင်းထဲမှပြိုဆင်းလာကြ၏။ အများစုက မြို့တွင်းဖက်သို့ပြန်ကြသူများဖြစ်သည်။

ကျောင်းကလေးသည် မြို့အပြင်ဖက်ခပ်ကျကျတွင်ရှိသောကြောင့် ကျောင်းအပြန်တွင် ကစားကွင်းရှိရာ ပန်းခြံရှေ့က ဖြတ်ပြန်ကြရလေသည်။

အေးမြမြနှင့်ကေသီနွယ်နောက်သို့ သီဟနိုင်က ပြေးလိုက်လာလေသည်။

“ဟေ့- အေးမြမြ၊ ငါ နင့်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ နောက်ဆိုရင် ငါမစတော့ပါဘူးနော်”

သီဟနိုင်က အေးမြမြကိုတောင်းပန်လိုက်သည်။

“မြေက အရုပ်ဆိုတာ နင်သိပြီးသားမှတ်လို့လုပ်လိုက်တာပါဟ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော... ပြီးရော”

အေးမြမြက စိတ်ဆိုးမပြေသေးပဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့- သီဟနိုင်၊ ဒီနေ့ဆရာပြောလိုက်တာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ နင်ကြပ်ကြပ်စ၊ပါ၊ နောက်ပါ၊ ဆရာငယ်ငယ်ကလို နင်ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်”

ကေသီနွယ်က သီဟနိုင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“အေးဟာ- ဆရာပြောပြတာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်နော်၊ ကြောက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ဆရာတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးက တကယ့်သရဲလေးလားမသိဘူး”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟယ်၊ ဆရာက မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်သားပဲ”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီရေကန်ထဲမှာ ကလေးရော၊ အမေရော ရေနစ်သေထားတာဆိုတော့ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမှာပေါ့ဟ”

စကားတပြောပြောနှင့်လျှောက်လာကြရာ ပန်းခြံရှေ့သို့ရောက်လာလေသည်။

“ငါတော့ ဆရာပြောလိုက်တာနဲ့ ပန်းခြံထဲဝင်ကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာပြီ၊ အရင်က ဒီနေရာမှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲနော်”

“အေး- ငါတို့ ဝင်ကြည့်ရအောင်လေ”

ကေသီနွယ်အပြောကို သီဟနိုင်က ထောက်ခံလိုက်၏။

“အေးမြ၊ ဝင်ကြည့်မလားဟေ့၊ ဆရာပြောခဲ့တဲ့နေရာတွေကို သေချာမြင်ရတာပေါ့ဟာ”

“ကြည့်လေ”

ကလေးသုံးယောက် ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ဆရာပြောပြလိုက်၍ စိတ်ဝင်စားကာ ဝင်ကြည့်သော်လည်း ဆရာ့ဇာတ်လမ်းထဲမှအိမ်ကြီးမှာ မရှိတော့သည်အတွက် သိပ်တော့မထူးလှပါပေ။ သည်ပန်းခြံထဲကိုလည်း သူတို့အခေါက်ခေါက်အခါခါရောက်ဖူးကြပြီးဖြစ်သည်။

ကြည့်စရာဆိုလို့ ရေကန်တစ်ခုသာရှိတော့သည်။



နေ့တမန် - သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ

သုံးယောက်သားရေကန်နားဆီသို့လျှောက်လာကြ၏။

“ဟင်- ဟိုမှာကောင်လေးတစ်ယောက်တော့၊ ခြုံဘေးမှာ ကွယ်ပြီးထိုင်နေတယ်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲမသိဘူး”

အေးမြမြက မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အေးမြမြလက်ညှိုးထိုးပြသည့်နေရာကိုကြည့်လိုက်တော့ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကောင်လေးက သူတို့သုံးယောက်ကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်ကြည့်နေလေ၏။

သုံးယောက်သား မတိုင်ပင်မီကြပဲ ထိုကောင်လေးနားသို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။

“ဟေ့- နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကေသီနွယ်က မေးလိုက်သည်။

“ငါ- ငါ- ကြောက်- ကြောက်လို့ပုန်းနေတာ၊ ငါအရမ်း ကြောက်တာပဲ”

ကောင်လေးပြန်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သုံးယောက်လုံး ကြက်သီးထသွားကြလေသည်။

“မင်းက ဘာကိုကြောက်နေတာလဲဟင်”

သီဟနိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ကြောက်- ကြောက်တယ်၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုမနောက်ခွဲနော်၊ မြွေရုပ်တွေဘာတွေဆို ငါအရမ်းကြောက်တာ၊ ငါ့ကို မြွေရုပ်နဲ့မတို့နဲ့၊ ငါကြောက်တယ်”

“ဟာ-”

သုံးယောက်လုံး တပြိုင်တည်းအော်လိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သွား... သွားရအောင်၊ ငါတို့သွားရအောင်”

အေးမြမြက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပြန်ကြရအောင်”

သုံးယောက်သား ကောင်လေးရှေ့မှာ အမြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်... မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ့- သား၊ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာ- ပြန်ကြရအောင်၊ ဒီနေရာမှာ အမေတို့အတွက် ဘာမှအလုပ်မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ပြန်ကြပါစို့”

အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိကြပြန်သည်။

ထိုအခါ သူငယ်လေးကိုခေါ်လိုက်သောမိန်းမကြီးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မိန်းမကြီးကလည်း ပိန်လို့ချောက်ကပ်ကာ ဆံပင်ဖြူဖြူပါးပါးလေးကို ထိပ်တွင်စုချည်ထားလေသည်။ ဆံထုံးလေးက ဇီးသီးအရွယ်ခန့်သာရှိသည်။ မိန်းမကြီး၏သွားများက ခေါနေကာ အပေါ်သွားသုံးချောင်းက ရွှေသွားများဖြစ်နေလေ၏။

သူတို့နှင့်စကားပြောခဲ့သောကောင်လေးသည် သူ့အမေက ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ခြုံပုတ်အောက်မှထကာ သူ့အမေဆီ ပြေးသွားလေ၏။

မိန်းမကြီးက ကောင်လေး၏ပခုံးကိုဖက်ကာ ပန်းခြံနောက်ဖက်သို့လျှောက်သွားကြလေသည်။

ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုလား၊ တိုက်ဆိုင်မှုကလည်း တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်နိုင်လှချေလား။

သီဟနိုင်၊ ကေသီနွယ်နှင့်အေးမြမြတို့သုံးယောက်လုံး သိချင်စိတ်များအုံကြွလာလေသည်။

“သူတို့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ရအောင်”

သီဟနိုင်က ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ ငါလည်း သိတော့သိချင်တယ်”

ကေသီနွယ်၏ပြောစကား။

အေးမြမြသည်လည်း သိချင်နေမိသည်။ သို့သော်... ဆရာမှာလိုက်သောသတိပေးစကားများကိုလည်းကြားယောင်နေသည်။

“လိုက်ကြည့်ချင်ရင်တော့ အဝေးကြီးထိမဟုတ်ပဲ ပန်းခြံထဲမှာတင် ကြည့်ချင်ကြည့်လေ၊ ဒါပေမယ့်... ငါတို့ ဆရာပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကိုတော့ မေ့ထားလို့မဖြစ်ဘူးနော်”

အေးမြမြက တွေးတွေးဆဆဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“အေးပါ၊ ဒီနားလေးတင်ပဲ လိုက်ကြည့်ရအောင်”

သုံးယောက်သား မိန်းမကြီးသားအမိထွက်သွားရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ရေကန်လေးကိုပတ်၍ ပန်းခြံနောက်ဖက်သို့သွားသောလမ်းမှာ အရှည်ကြီးမဟုတ်ချေ။

သူတို့လိုက်ရှာရာတွင် ကောင်လေးနှင့်သူ့အမေကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ပန်းခြံတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲမသိဘူးနော်”

ပန်းခြံနောက်ခြံစည်းရိုးမှာ ပျက်စီးနေ၍ ထိုနေရာမှ အပြင်ဖက်သို့ထွက်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

“ခြံစည်းရိုးအပျက်ကကျော်ပြီး အပြင်ကိုထွက်သွားတာဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ အဲဒီအပေါက်ကနေ အပြင်ကိုထွက်သွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ လိုက်မကြည့်ပါနဲ့တော့”

“ပြန်ကြပါစို့ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြန်ကြပါစို့၊ ပြန်တာပဲကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့ စာကျက်ရဦးမှာလေ”

